

Giới thiệu Yêu Em Thêm Lần Nữa Được Không?

Truyện kể về mối tình dang dở của Thư và Khang.

Tình cảm học sinh thật ngây ngô và đại khờ nhưng có vài lý do khiến cho hai người họ phải tạm thời xa nhau.

Thư mắc bệnh hiểm nghèo còn Khang lên đường đi Anh du học.

Nhưng định mệnh đã cho họ gặp lại vào bảy năm sau.

Liệu rằng mối tình còn dang dở có được tiếp tục hay hai người chỉ là những kẻ có duyên không có phận?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thêm Lần Nữa Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Ngày đi học đầu tiên

Sau ba tháng nghỉ hè kéo dài thì cũng đã đến lúc bắt đầu một năm học mới. Bỏ đi những cuộc vui chơi cùng lũ bạn hay với người thân để bắt đầu hành trình mới. Thanh Thư diện lên mình một bộ áo dài màu trắng thướt tha cùng đôi giày đế vuông trong suốt. Trông mọi thứ thật hoàn hảo cho ngày đi học đầu tiên như ngày hôm nay vậy.

Thư đi xe máy một mình đến trường. Cô đỗ xe của mình vào nhà gửi xe của trường rồi bước đi ra ngoài. Thư một mình rào bước và ngắm mọi thứ xung quanh. Mới đó mà đã ba năm học trôi qua. Thư còn nhớ lúc mới vào cấp ba còn nhiều chuyện ngỡ ngàng mà giờ đây sắp xa mái trường này, lớp học này và cả bạn bè nữa. Rồi cô hít thật sâu để cảm nhận được bầu không khí đi học đầu tiên cuối cùng của tuổi học sinh.

Bỗng ở phía Hồ sơ có một thanh niên chạy vội về phía Thư. Có lẽ anh ta hơi vội việc gì đó nên vô tình va phải Thư. Vì tình huống quá bất ngờ nên cô luống cuống muốn kiểm tra xem có gì đó để đứng vững hơn. Cô vội nắm lấy tay của anh chàng đã làm cô ngã khiến cả hai đều ngã xuống sân trường.

Thư vốn là người không được gọi là “dịu dànggirl” cho lắm. Cô đứng dậy một cách khó khăn vì cái chân bị trật khớp và vô cùng tức giận. Thư nói với giọng điệu không mấy nhẹ nhàng với cậu bạn kia: “Này cái cậu kia! Hai mắt để đâu rồi vậy? Xui xẻo quá mà mới đầu năm học mà!” Cô bĩu môi

Cậu bạn kia thì đang luống cuống và tự cảm thấy bản thân mình có lỗi. “Minh thật sự xin lỗi cậu do mình bất cẩn quá nên đã làm cậu ngã. Mà chân cậu có bị làm sao không?”

“Nhìn vậy mà không thấy à! Chân của tôi chắc bị trật khớp rồi và xưng tấy lên đây này.” Vừa nói xong, cô cố gắng đứng dậy và lấy tay phui sạch bụi bám trên tà áo dài của mình.

Trong lúc cô sửa soạn lại bản thân thì cậu bạn ấy hỏi: “Bạn có thể tự đi được không?”

“Tôi cũng không rõ nữa. Chắc có thể đi được.”

“Bạn học lớp mấy để mình đưa bạn về lớp?”

“Thôi cũng được. Tôi học lớp 12a3”

Cậu ta đưa Thư về lớp với bao ánh nhìn đầy hâm mộ và như ăn tươi nuốt sống cô của bao nữ sinh khác. Thư cũng hơi thắc mắc tại sao họ lại nhìn mình như thế. Cô bất chợt ngoảnh mặt nhìn sang bạn trai bên cạnh. Đó là một anh chàng chuẩn soái ca. Khuôn mặt thanh tú với chiếc cao thẳng. Đôi môi không quá mỏng cũng không quá dày. Nó đủ gọi cảm đối với mọi cô gái. “Mọi người nhìn mình cũng đúng. Đẹp trai thế kia mà!” Thư nghĩ

Sau khi đưa Thư về lớp thì anh bạn đó vội vàng đi ngay mà không nói câu nào. Chân Thư giờ đang xưng đỏ lên. Mấy đứa bạn của Thư chạy vào hỏi:

“Sao vậy má, bị ai làm ra thế này đây?”

“Chính là bạn trai đẹp lúc nãy đưa tui vào lớp đây”

“Hả?!? Anh chàng đẹp trai đó á hả?” Giọng nói chứa đầy sự hâm mộ và ghen tị trong đó.

Thư chỉ biết trả lời là: “ừm”

“Trời, sướng vậy còn than à. Gặp tui mà được anh chàng đó làm tui ngã thì tui còn cảm thấy vui nữa.” Đúng là lũ hám zai đẹp thật mà.

Thư phát ngất mặt thôi! Trình độ hám trai đẹp của lũ bạn thân sau ba tháng hè không có gì thuyên giảm mà dấu hiệu ngày càng tăng cao. Thư lắc đầu.

Bây giờ khi đã bình tĩnh hơn thì bất chợt cô nhớ đến chuyện lúc nãy. Khi đó, cô mới chợt nhận ra rằng mình chưa gặp anh bạn đó bao giờ. Cô nghĩ chắc là học sinh mới chuyển trường hoặc là mấy cậu em lớp 10. Vừa lúc đó cậu bạn chạy vội vào lớp và trên tay cầm một túi đá để chườm và một miếng dán giảm đau. Anh chàng rất cẩn thận nắm lấy bàn chân Thư rất nhẹ nhàng và tỉ mỉ lấy túi đá chườm lên mu bàn chân đang xưng của Thư. Những giọt nước đá lạnh lạnh làm dịu đi cơn đau đang hiện rõ trên gương mặt cô bây giờ. "Ôi thật là dễ chịu quá đi." Bao ánh mắt đầy hâm mộ của mấy cô bạn cứ đổ dồn về phía Thư và bạn thanh niên kia. Cái chân cũng dịu đi đôi chút. Cậu bạn hỏi Thư: "Bạn đã đỡ hơn phần nào chưa?"

"Cũng ổn hơn nhiều rồi."

"Cho mình xin lỗi tại mình bất cẩn quá."

"Ừm"

"Lát nữa cậu hãy lấy miếng dán này dán vào nha. Giờ mình phải đi đây."

"Ừm"

Nụ cười ấm áp của anh chàng đó đã làm căn phòng dịu đi sự u ám phần nào. Cậu bạn đứng dậy và quay bước ra khỏi lớp. Mắt của đứa con gái trong lớp cứ nổi phồng trái tim và ủa chạy ra khỏi lớp để ngắm zai đẹp thêm chút nữa.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thêm Lần Nữa Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Định mệnh

Hồi trống vang lên báo hiệu giờ chào cờ. Thư cùng vài đứa bạn luống cuống ra sân tập hợp. Vì cái chân bị trật khớp nên thời gian ra tập hợp như kéo dài ghê gớm

Sau khi xếp hàng xong, chính đồn hàng ngũ ổn định. Thầy giám thị đứng trước bục hô: "Tất cả nghiêm. Chào cờ, chào". "Quốc ca"

Bài hát Quốc ca được học sinh hát thật to và rõ ràng. Xong thủ tục của sáng thứ hai. Giáo viên cùng học sinh đều ngồi xuống chuẩn bị nghe bài ca bất hủ. Chỉ có học sinh cuối cấp mới cảm nhận được thời gian 12 năm học trôi qua sao mà nhanh thế. Và cảm giác bây giờ sẽ động mãi trong mỗi chúng ta suốt quãng thời gian còn lại.

Hôm nay đích thân thầy Hiệu trưởng lên phát biểu trước toàn trường. Đúng là cơ hội hiếm có. Thầy nói luyện thuyên hết chuyện này sang chuyện khác rồi mới đến chủ đề chính:

"Các em học sinh 12 thân mến!

Ba năm, một quãng thời gian không quá dài với cuộc đời mỗi con người, nhưng đặc biệt ý nghĩa với các em. Mười hai năm đó là cột mốc của cuộc đời người học sinh và đó cũng là cột mốc đánh giá các em đã trưởng thành. Có thể tự bước đi ra ngoài vòng tay che chở của thầy cô và cha mẹ để có thể khám phá mọi thứ..." Sau một bài phát biểu dạt dào cảm xúc thì thầy nói một chuyện làm cho học sinh toàn trường tụt cảm xúc: "Và các em hãy nhớ rằng quy chế thi THPTQG năm nay có sự thay đổi. Các em cần chú ý ôn tập, sắp xếp thời gian hợp lý để đạt được những thành quả tốt nhất. Và thầy cũng hy vọng các em sẽ đạt được những thành công mà các em mong đợi. Không có gì hơn thầy chúc quý thầy cô cùng toàn thể học sinh có một tuần học tập và làm việc hiệu quả."

Thầy vừa dứt lời thì một tràng pháo tay vang dội và giồn dã từ phía học sinh và giáo viên trong trường.

Xong tiết chào cờ thì mọi người đứng dậy và trở về lớp học của mình. Thư cùng nhóm bạn của mình từ từ trở về lớp. Vừa đi cả nhóm vừa nói chuyện về chủ đề sáng nay.

Trà bắt đầu câu chuyện trước: "Cũng nhanh quá hen. Mới đó mà chúng ta sắp tốt nghiệp rồi."

Đan Đan tiếp lời: "Ừm, nhanh thật chứ."

Thư: "Tui còn nhớ chúng ta mới vào lớp 10 không thân nhau cho lắm. Thấy nhau thì không mấy ưa nhìn lại hay nói xấu nhau nữa chứ."

Trà: "Cũng nhờ vậy mà chúng ta thân nhau như vậy nè."

Nói chuyện luyện thuyên mãi thì cũng sắp đến lớp. Cách đó cũng hơn mười bậc thang. Cái chân đang xưng của Thư thì rất khó mà bước lên được. Đan Đan liền hét lên: "Mấy ông mặc váy hết rồi à! Xuống cổng Thư giúp tui đi chứ."

Trà cũng phụ họa theo: "Không thấy nữ nữ lớp ta bị thương rồi à! Xuống giúp đi nào các chế."

Thân là con trai của lớp nhưng mấy chế ấy thì như đàn bà. Chuyện gì cũng xung phong mau lẹ. Mà con gái trong có chuyện gì lại đùn đẩy nhau. Hey □. Không phải Thư là heo mập gì cả mà zai của lớp nó vậy. Sau một hồi đấu tranh tinh thần thì đã có bạn lớp trưởng xuống cổng Thư lên giúp. Ấy gu con trai lớp này.

Vừa vào đến cửa lớp thì hồi trống báo hiệu vào tiết 2 vang lên. Hân thắc mắc không biết tiết 2 là tiết của giáo viên nào: “Tiết 2 là của ai vậy nhỉ?”

Đan Đan gõ vào cái trán Hân một cái rồi nói: “Tiết của cô nhiệm lớp ta luôn đó.”

Trà: “Tui cũng không biết mình có soạn đúng thời khóa biểu không nữa.”

Thư ngắt người: “Cái gì vậy má. Vậy bà có soạn đúng không đó.”

Trà: “Haha. Tui cũng không rõ nữa.”

Cả nhóm đang nói chuyện thì Loa phát thanh của lớp vang lên: “Cô lên rồi đó. Nhanh lui quân về chỗ ngồi đi.”

Vừa dứt câu thì cô chủ nhiệm bước vào lớp cùng với một nam sinh rất điển trai bước vào. Cả lớp đều “ồ” lên vì ngạc nhiên.

Bạn A: “Cậu bạn này hình như tui gặp ở đâu rồi thì phải?”

Bạn B: “À, nhớ ra rồi. Là cái cậu bạn cổng Thư vào lớp mình nè.”

Cả lớp đang bàn tán một cách rộn ràng thì cô chủ nhiệm xoa tan bầu không khí ấy. “Cả lớp trật tự nào.”

Cả lớp im lặng đến bất ngờ. Sau khi được ổn định hơn thì cô nói: “Cô xin giới thiệu với cả lớp ta. Đây là Anh Khang bạn ấy là học sinh mới của lớp ta.” Một tràng pháo tay giòn dã ở phía dưới lớp được vang lên.

“Bạn ấy vừa mới chuyển về trường ta. Có gì thì các em giúp đỡ Khang.”

“Mong mọi người giúp đỡ mình trong năm học này.” Cậu nở một nụ cười thân thiện.

“Bạn ấy sẽ ngồi ở đâu nhỉ?”

Thư cùng Đan Đan và Hân đang nói chuyện về anh chàng đó.

Đan Đan: “Có duyên quá hen.”

Thư: “Sao tui không thấy duyên đâu không thấy mà nghiệt duyên thì có.”

Hân: “Đang vui trong lòng thì nói tẹt ra đi.”

Thư: “Vui ư, vui đến mức tui cảm động sắp khóc rồi nè.”

Cả ba đứa đang nói chuyện khá là sôi nổi thì giọng của cô chủ nhiệm vang lên.

“Thư!”

“Dạ có em”

“Em đang ngồi một mình đúng không?”

Như theo phản xạ tự nhiên và không suy nghĩ Thư đáp: “Dạ”

“Vậy bạn Khang sẽ ngồi cùng với bạn Thư nhé!”

Giờ gương mặt của Thư xuất hiện nhiều vạch đen trên đầu cô chỉ biết đáp lại: “Dạ” Là oan gia ngõ hẹp cơ đấy!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thêm Lần Nữa Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Cái nhìn khác

Khang bước dồn về phía Thư đang ngồi. Vừa đi cậu vừa nở nụ cười đẹp khiến trái tim của bọn con gái trong lớp như vỡ vụn. Hàm răng trắng và đều tắp tắp với chiếc răng khểnh càng làm cho nụ cười ấy càng hút hồn phách của mấy cô nàng trong lớp. Nhưng Thư thì khác cô bạn này đang tỏ ra không mấy vui vẻ cho lắm. Nhớ đến việc hồi sáng mà vẫn không mấy vui khi gặp lại như thế này. Thư đang suy nghĩ. Cô đang lẩm bẩm một mình “Oan gia ngõ hẹp vậy cơ đấy.”

“Cậu đang nói về mình à.”

“Không có gì cậu ngồi xuống đi. Mong là chúng ta hợp tác thành công.”

Khang cũng không nói gì chỉ mỉm cười thôi. Sau khi tổ chức lại lớp học thì hồi trống báo hiệu hết tiết hai vang lên. Mấy đứa con gái trong lớp cứ ủa xuống làm quen với trai đẹp. Mấy đứa con trai trong lớp cũng lắc đầu vì độ mê trai của bạn mình.

Bạn A: “Cậu thật đẹp trai vậy cậu đã có bạn gái chưa?”

Bạn B: “Cậu có quen với không khí ở đây không?”

...

Có n câu hỏi mà Khang không biết trả lời câu hỏi của ai trước cả. Không khí bây giờ quá sức nóng và có chút thiếu oxy thì phải? Thư đang cảm thấy không khí thật ngột ngạt và đang khá là bức mình. Mấy đứa bạn chỉ cốt thấy zai bỏ bạn kia cũng gạt Thư qua một bên để làm quen với bạn mới.

“Mấy thím tránh ra cho tui đi tí xem nào?” Đau mà không nói nên lời $\geq \leq$

Thư bước đi thật sự khó khăn ra khỏi chỗ ngồi của mình. Ấy gu Thư đang đau thế mà chả có ma nào hỏi thăm. Mấy thím ấy cứ đổ dồn về Khang không à.

Nhưng Khang thì đang dõi theo từng bước chân của Thư. Cậu vẫn còn lo lắng về chân của Thư.

Thiếu một chút nữa thôi là Thư sẽ được ném món cháo cóc chỉ vì đôi giày cao gót ấy. Không biết khi nào mà Khang đã nhanh đỡ lấy cô khỏi bị ngã lần nữa. Thư khá bất ngờ vì hành động của Khang. Cậu ấy lấy một tay đỡ eo của cô nàng. Ánh mắt của hai người thì lại vô tình nhìn vào nhau.

Ánh mắt sâu thẳm của Khang như nhìn thấu được những suy nghĩ của cô nàng. Cậu giúp cô đứng vững hơn rồi từ từ rút tay ra khỏi eo cô nàng. Nhờ hành động của Khang làm cô cũng bớt sự ngượng ngùng ngay lúc này.

“Cảm ơn cậu.”

“Không có gì đâu cậu nhớ cẩn thận đấy. Mình nghĩ chân của cậu không nên đi lại nhiều. Để mình đỡ cậu xuống nha.”

Bây giờ thì Thư đã có cái nhìn khác về khác về Khang. Nhờ cậu ấy mà cô đã không phải ăn cháo cóc thêm lần nữa. Cô quay lại chỗ ngồi của mình thì tiếng trống báo hiệu vào lớp vang lên.

Mấy đứa bạn chỉ cốt bắt đầu bàn tán về Thư.

“Đang nói xấu tui đấy à!”

“Haha có nói gì đâu. Bọn tui đang suy nghĩ bà và Khang sau này có phải một đôi không thôi.”

“Làm gì có. Lo học đi kia.” Gương mặt Thư đang ửng hồng không biết có phải vì ngượng không hay là...

Sau này đi học đầu tiên của năm học mới. Có nhiều kỉ niệm đối với Thư và chính xác hơn là ngày quạ đen. Hết tiết năm đã là tiết cuối mọi người cùng cấp sách vở để chuẩn bị ra về. Thư cũng không biết làm sao để đi về nữa. Chân cô vẫn còn hơi sưng với lại cô còn đi xe một mình nữa. Anh trai hôm nay lại ra ngoài có việc hết hôm nay mới về. Mấy đứa bạn trong lớp thì nhà lại cách xa cô không tiện nhờ chở về giùm.

“Bạn có thể tự về được không?”

Thư còn khá băn khoăn không biết nói gì chỉ biết một nụ cười gượng. Khang tiếp tục hỏi: “Bạn còn đau lắm không?”

“Ừm, mình cũng đỡ hơn nhiều rồi” Miệng thì nói không đau nhưng trong suy nghĩ thì đau thấy bà luôn í.

“Bạn cời giày ra đi cho đỡ đau.”

“À, ừ.”

Không chờ Thư tháo giày ra. Khang rất nhanh tay cời giày ra giúp Thư. Ba đứa bạn kia đang xì xào to nhỏ với nha.

Đan Đan: “Các bà có ngửi thấy mùi ngón tình không?”

Trà: “Rất đậm mùi luôn đấy.”

Hân: “Làm cho cả bọn phát ghen đây này.”

Mấy bữa nói chuyện rộn ràng làm Thư cảm thấy chột dạ lắm cơ. Gương mặt đỏ ửng vì ngượng. Trong lúc đó thì Khang đã tháo xong giày cho Thư.

“Cậu cảm lấy đi, lên đây mình cũng cậu ra ngoài.”

“Hả?”

“Cậu đừng ngại đây là lỗi của mình. Mình thật xin lỗi.”

Thư được Khang cổng ra nhà gửi xe của trường. Ba ba bạn kia thì đi theo sau.

“Có ai đưa cậu về nhà chưa?”

“Chưa mình tự đi xe một mình nên...”

“Vậy để mình đưa cậu về nha.”

“Mình nghĩ là không cần đâu. Chắc là mình có thể tự đi được. Cậu đừng lo.”

“Sao vậy?”

“Mình không biết xe mình nên ở đâu với lại cậu cũng chưa quen thuộc nơi đây nên...”

Nghe được câu chuyện của hai bạn trẻ ấy. Hân thốt lên: “Xe ấy mà cứ để ở nhà tui đi. Nhà tui ở gần trường mà. Quên à”

“Vậy cho tui để nhờ nha.”

“OK, một giờ 50k thôi.”

“Gi mà đắt thế miễn phí đi.”

“Đùa tí mà ($\geq \nabla \leq$)”

Khang đỡ Thư xuống ghế đá nằm dưới gốc cây gần đó. Rồi lấy chìa khoá xe của cô đem đi gửi gắm cô. Chưa đầy 10 phút sau Khang đã chạy xe của mình đến đón Thư.

“Nhà cậu ở gần đây à!”

“Ừm. Cậu tự lên xe có được không?”

“Chắc là được á.”

Thư từng bước khó khăn để lên xe. Xe của Khang là SH150i nên nó khá cao và hơi bất tiện một chút. Rồi theo sự chỉ dẫn của Thư để đưa cô về nhà. Vì chưa quen thuộc đường ở đây. Đi được một đoạn thì gặp “ồ gà” “nên thắng gấp. Thư thì mãi ngẩn nhìn xung quanh vì bất ngờ nên phản xạ cô vội ôm lấy Khang. Cô ước gì có cái lỗ để chui. Ngại quá ta ơi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thêm Lần Nữa Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Tai nạn bất ngờ

Bỗng có một tình huống bất ngờ xảy ra. Có một chiếc xe tải chở hàng chạy ẩu nên Khang chưa kịp xử lý tình huống bất ngờ thì xe chiếc đụng phải xe của cậu. Khang bị văng ra khỏi xe còn Thư bị ngã cùng chiếc xe. Cú va chạm khá mạnh nên làm cậu bất tỉnh tại chỗ. Sau khi gây tai nạn thì tài xế chiếc xe quá hoảng sợ nên chạy khỏi hiện trường.

Cô đau đến không biết trời đất gì luôn nhưng cô vẫn cố gắng lê đến chỗ của Khang xem cậu ấy như thế nào rồi. Cô cố gắng gọi Khang nhưng không thấy cậu trả lời. Gương mặt cô giờ đây toàn sự lo lắng và không biết làm thế nào. Lúc bình tĩnh hơn cô cố gào thật lớn để kiếm sự giúp đỡ.

Rất may là có mấy người đi đường cứu giúp. Họ gọi điện gọi xe cấp cứu. Do cú va chạm lúc nãy cộng thêm cái chân đang đau từ sáng đến giờ nên cô cũng ngất xỉu ngay lúc đó. Họ đưa cả hai vào viện.

Thư bị nhẹ hơn nên cô tỉnh lại sớm hơn. Đầu cũng được băng lại vì va chạm, chân thì bị xưng một chút. Anh trai đang đứng ở bên giường để trông nom cô em gái. Còn mẹ Thư thì đi ra ngoài để mua cái gì đó cho cô lót dạ. Thư ôm đầu hơi đau của mình để hỏi: “Mẹ đi đâu rồi hả anh?”

“Chắc mẹ ra ngoài mua cháo cho em rồi đó. Em thấy trong người đã khỏe hơn chưa. Em làm mẹ và anh lo lắng lắm biết không?”

“Em không sao. Anh và mẹ đừng lo cho em. Em ổn rồi. Hừ”

“Anh à! Khang bạn em có bị làm sao không anh?”

“Khang nào? À, cái cậu thanh niên được đưa vào viện với em á hả? Cậu ấy vẫn chưa tỉnh vẫn còn đang hôn mê thì phải.”

Như tiếng sét giữa trời quang. Cô vội lật chiếc mền và muốn rời giường xem có phải như lời anh mình nói có thật không? Nhưng cô chưa kịp rời giường thì cô bị choáng máy lúc đó có anh cô đỡ.

Sau khi đã khỏe hơn Thư nhờ anh trai đưa cô sang phòng của Khang. Khang nằm im trong căn phòng rộng lớn. Bên trong còn có ba mẹ của cậu ấy. Mẹ Khang khóc rất nhiều. Giường mặt bà chất chứa nhiều sự lo lắng mà Thư có thể cảm nhận được. Ba của Khang đưa mẹ cậu ra ngoài. Tuy ông không thể hiện sự lo lắng của mình ra bên ngoài nhưng trong lòng ông rất lo cho con trai mình. Trong lúc đưa mẹ cậu ra ngoài thì họ vô tình gặp Thư.

Bà cảm thấy căm ghét Thư vì cô ấy chính là nguyên nhân dẫn đến việc con họ đang gặp phải. Nhưng ba của Khang thì rất bình tĩnh hỏi đầu đuôi câu chuyện xảy ra như thế nào? Thư cố gắng thuật lại những chuyện mà cô có thể nhớ được. Sau khi nghe xong câu chuyện thì ba Khang rất thông cảm cho cô. Còn mẹ Khang thì ngược lại bà không thể giữ được sự bình tĩnh. Bà định giơ tay tát cô nhưng ba Khang đã ngăn lại rồi đưa mẹ cậu ấy về.

Trong suy nghĩ Thư cũng thông cảm cho mẹ của Khang. "Họ phản ứng như vậy là đúng rồi. Nếu như mình mà là bà ấy nhiều khi mình còn phản ứng ghê hơn vậy rồi. Rồi cô tự an ủi bản thân."

“Khi nào thì em được xuất viện vậy anh?”

“Mai, nếu như em không có vấn đề gì thì bác sĩ sẽ cho em xuất viện.”

“Vâng ạ.” Một không khí cứ ảm đạm cứ bao trùm lấy cô gái trẻ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thêm Lần Nữa Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: An ủi

Thư vừa quay lại phòng thì mấy đứa bạn chí cốt của Thư đến thăm để an ủi và động viên cô vui đi phần nào.

Trà: “Khi nào bà được xuất viện vậy?”

Thư: “Có thể là ngày mai tui được xuất viện rồi á.”

Đan Đan: “May quá! Bà lo mà ăn uống cho đàng hoàng vào đấy. Khỏe mà còn đi học nữa. Thiếu ba tui này cũng buồn lắm! ٩ _ ٩ Mà Khang có bị làm sao không?”

Trà nhéo vào eo Đan Đan và ra hiệu cho cô nàng đừng hỏi vớ vẩn nữa. Thư nghe được câu hỏi cuối cùng của Đan Đan cô cảm thấy có chút buồn. Trà lại an ủi Thư: “Bọn tui biết hết chuyện rồi! Bà đừng có tự trách bản thân mình nữa. Chỉ là do xui xẻo thôi mà. Đừng buồn nữa nha gái yêu.”

Thư nghe được lời an ủi này cũng vui đi được phần nào trong cô. Đan Đan: “Thôi bà nghỉ ngơi đi nhé! Bọn tui có việc phải về trước đây. Có gì thì lên Mess bà tám ha.”

Trà: “Bọn tui có mua ít Cam cho bà tắm bổ nè. Nhớ là ăn nhiều vào cho khỏe nha. Phải nói là khỏe như voi luôn á.”

Thư: “Cam với quýt gì vậy hai má. Mâu mè thế đến chơi với tui là zui lắm rồi.”

Cả hai bà kia cùng nhau nói: “Không được khách sáo nghe chưa. Bọn tui về trước nha. Tạm biệt.”

Bình thường thì mấy bà đó chỉ mê trai thôi. Nhưng hôm nay mấy đứa thật tình cảm. Vui buồn gì cũng cùng nhau chia sẻ.

Họ ra về chỉ còn một mình cô ở trong phòng. Cô nằm xuống gối rồi tự tua đi tua lại những việc đã trải qua. Nỗi buồn đó lại càng ngày càng dâng cao hơn. Cô buồn và gục mặt xuống gối để khóc. Rồi cô ngủ thiếp đi trong mơ cô thấy Khang.

“Cậu đang khóc vì mình đấy à.”

“Có phải Khang không? Có phải cậu đang ở bên cạnh mình.”

“Ừm.”

Cô cảm thấy rất vui. Thư ôm lấy Khang rồi cô vùi mặt vào ngực của cậu ấy như khẳng định. Nhưng sau đó Khang không nói lời nào rồi cậu đi xa dần. Thư cảm thấy rất sợ.

“Khang, Khang, Cậu đừng đi.” Cô cứ gọi Khang mãi nhưng không thấy cậu trả lời. Cậu cứ đi mãi mà không ngoảnh lại nhìn cô một lần nào nữa. Bỗng có tiếng gọi làm cho cô tỉnh giấc.

“Em gái em mơ thấy gì mà nói mơ mãi anh gọi không nghe vậy?”

“Chắc là do em gặp ác mộng thôi à. Em không sao đâu mà.”

“Chắc không đó. Trán em đầm mồ hôi rồi kia!” Vừa nói xong anh lấy khăn ẩm để lau mặt cho cô. Rồi anh nói tiếp: “Xếp áo quần vào đi rồi anh đưa em đi kiểm tra sức khỏe nếu không có gì để anh đưa về nhà.”

“Dạ.”

Cô vỗ vỗ vào mặt mình rồi tự nhủ với bản thân đó chỉ là giấc mơ mà thôi.

“Lát nữa anh đưa em sang phòng Khang một chút nha.”

“Anh biết rồi giờ thì ăn cái này rồi đi.” Anh đưa chén cháo còn ấm ấm cho Thư.

Xong xuôi mọi thứ anh trai đưa Thư cô kiểm tra tổng quát. Mọi thứ đều rất tốt nên cô được xuất viện vào sáng nay. Trước khi về anh đưa cô sang phòng Khang để tạm biệt. Thư nhờ anh trai mình mua cho một bó hoa bất tử. Sau khi mua xong anh trai mới đưa cô sang phòng của cậu ấy. Anh đưa cô vào phòng rồi đi ra ngoài để hai đứa có chút không gian riêng. Thư đến bên cạnh giường nơi Khang đang nằm. Cô nắm lấy tay Khang: “Từ khi hai đứa mình gặp nhau mình chỉ nghe cậu nói lời xin lỗi với mình thôi. Cũng tại bản thân mình mà khiến cậu...”

“Mình thật sự xin lỗi cậu.”

Vừa nói xong cô gục mặt xuống thành giường mà khóc. Những giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống làm ướt một góc nệm. Sau một hồi thì cô lấy tay gạt đi nước mắt lăn trên gò má. Rồi cô nói lời tạm biệt với Khang.

Anh trai đưa Thư ra về. Căn phòng giờ đầy sự náo nức, ấm áp và đượm buồn. Trong căn phòng trắng như tuyết chỉ có một mình Khang đơn độc với chiếc giường bệnh. Bó hoa được cắm vào lọ gọn gàng và đặt ở đầu kệ giường.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thêm Lần Nữa Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Điều kiện

Sau hai ngày ở nhà nghỉ ngơi thì Thư cũng dần hồi phục. Thư đến lớp với tâm trạng đầy sự lo lắng và thêm một chút buồn. Máy bà bạn của Thư chạy lại hỏi thăm cô. Hân chạy đến hỏi thăm trước: “Bà ổn rồi chứ! Bữa trước tui có xú việc nên không vào bà được. Xin lỗi nha!”

“Ừm, không sao đâu.”

Trà đi căn tin về nghe tin Thư đi học cô vui mừng chạy vào hỏi: “Đi học rồi à, đã khỏe hơn tí nào chưa? Sao không ở nhà thêm vài hôm nữa cho khỏe hẳn rồi đi.”

“Thôi ở nhà một mình buồn lắm. Cuối cấp rồi nên lo mà học vào chứ. Nếu không muốn tạch thì phải chăm chứ.”

Đang nói chuyện say sưa thì Đan Đan hốt hải chạy vào lớp: “Thư ơi hình như như mẹ của Khang...”

Trà: “Ai cơ? Mẹ của Khang á. Có phải không hay nhìn nhầm.”

Cả bọn đang bàn tán thì thầy giám thị bước vào phòng. Một số bạn cứ tưởng thầy kiểm tra vệ sinh nhưng hóa ra thì thầy đang tìm Thư.

“Cho tôi hỏi có em Thư ở lớp không?”

“Vâng có em.”

“Em đi theo thầy có phụ huynh của bạn Khang đến muốn gặp.”

“Dạ.”

Cái chân vẫn còn hơi sưng nên Thư đi cũng hơi bất tiện. Thế là Đan Đan tới dìu Thư đến phòng giám thị. Bên trong chỉ có mẹ Khang ngồi đấy và thêm hai người mặc đồ đen gương mặt rất lạnh lùng. Thư tự đi vào trong và nói Đan Đan ở ngoài chờ cô chút xíu. Mẹ Khang cũng ra hiệu cho hai người kia cùng thầy giám thị ra ngoài.

“Cô lại đây tôi có chuyện muốn nói với cô.”

“Dạ vâng.”

“Chắc cô cũng biết lí do mà tôi tìm cô ngày hôm nay phải không?” Giọng nói lạnh lùng khiến cho Thư khá là lo. Bà ấy nói tiếp: “Cô có biết là tại vì sao mà con trai tôi ra nông nổi này không? Cũng chỉ tại vì cô mà con trai tôi mới...” Bà rất tức giận.

Thư nghe lời nên không thốt nên lời: “Cháu...”

“Nếu như ngày đó nó không chở cô về thì làm sao con trai tôi lại nằm bất động trên giường cơ chứ?”

“Cháu thật sự...”

“Tôi sẽ không chấp nhận những lời biện minh từ cô. Tôi cho cô một cơ hội. Và tôi nghĩ nó cũng không quá hà khắc và không quá đáng lắm. Đó chính cô sẽ chăm sóc con trai tôi đến lúc nó tỉnh lại.”

“Mà cháu như thế này làm sao...”

“Không nhân nhịn gì hết. Tôi nghĩ nó cũng không quá đáng lắm so với việc cô đã gây ra cho con trai tôi. Lỗi tại cô nên cô có đồng ý với lời đề nghị đó của tôi không?”

“Dạ cháu đồng ý.”

“Vâng được.”

Vừa nói xong bà ấy bước đi và không đoái hoài gì đến Thư cả. Khuôn mặt ấy khoác lên sự lạnh lùng. Bà ấy bước ra khỏi phòng, Đan Đan liền chạy vào hỏi ngay:

“Bà ấy nói gì với cậu vậy?”

“Mẹ Khang nói mình đến bệnh viện chăm sóc cho cậu ấy.”

“Hả?! Cậu vừa nói cái gì cơ? Đan Đan vừa bức xúc vừa nói tiếp: “Cậu bị thế này làm sao được... Đến tự mình đi lại còn khó khăn nữa. Tui đang tự hỏi là bà ta có bị gì không đây? Bà ta tưởng mình có tiền là ghê lắm sao?”

“Ừ mình cũng không biết phải làm gì bây giờ nữa. Mà thôi lỗi là tại mình mà. Do bản thân mình quá vô dụng.” Cô vừa thở dài vừa nói tiếp: “Không sao đâu miễn là cậu ấy nhanh khỏi là tốt rồi.”

“Cậu nào cậu có bị làm sao không đó?”

“Mình quyết định rồi cậu đừng khuyên mình nữa.”

“...” Đan Đan cũng cạn lời trong trường hợp đầy oái oăm này rồi.

Đan Đan dìu cô trở về lại lớp học và mọi thứ xung quanh cô giờ đây cũng khoác lên một sự chán chường. Tiết học hôm nay sao mà dài đến thế. Cứ như nửa thế kỉ trôi qua vậy. Dù Thư và Khang mới học với nhau chỉ được một ngày thôi. Nhưng nó đã để lại trong cô nhiều kỉ niệm không thể phai nhòa theo năm tháng.

Sau khi hết tiết năm thì tiếng trống báo hiệu ra về vang lên. Thư được mấy đứa bạn đỡ ra cổng. Anh trai đã đợi sẵn để đưa cô về.

“Tạm biệt mấy bà.”

“Bye bye.”

Tiếng xe máy nổ giòn đều. Thư và anh trai cô đã đi khuất xa. Mấy đứa bạn vừa đi vừa nói đến Thư.

Đan Đan: “Không biết con mấm Thư nó ăn gì mà xui vậy không biết?”

Hân: “Ừa rõ khổ mà. Đã bị vậy rồi còn gặp con mụ hắt ám ép nhỏ đi chăm sóc Khang nữa mới ác chứ.”

Trà: “Hey khổ thân nó.”

Thư định nói chuyện sáng nay cho anh mình nhưng rồi lại thôi.

“Chiều anh đưa em đến bệnh viện được không?”

“Để làm gì à. Hay em bị đau ở chỗ nào nói cho anh biết.” Anh trai cô có vẻ hơi bất ngờ về việc cô đòi đi viện. Gương mặt anh cũng khá là lo. Cô thấy vậy nên bật cười rồi giải thích:

“Dạ không. Em không bị làm sao cả. Em rất tốt anh đừng lo lắng cho em. Em chỉ muốn xem cậu ấy thế nào thôi à.”

“Vậy à. Anh tưởng em bị sao rồi làm anh cứ lo. Ăn cơm nghỉ ngơi xíu rồi anh đưa đi.”

“Dạ.”

Thư về đến nhà mọi thứ vẫn vậy chỉ có mỗi cô là khác thôi. Từ ngày ra viện đến giờ cô cũng ít cười đi. Giờ thấy cô cười là điều khá hiếm hoi. Cô bé hay đùa giỡn với mọi người và làm trò tình nghịch. Bây giờ chỉ còn lại nỗi buồn cứ bám lấy cô.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thêm Lần Nữa Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Ăn cơm xong nghỉ ngơi được một lát. Thư ra giục anh trai chở cô đến bệnh viện.

Trước khi vào phòng cô nói với anh trai: “Em ở đây đến chiều được không anh?”

“Sao mà em ở lại đây mà lâu thế?”

“Thôi anh đồng ý với em đi mà.” Cô nói với giọng nũng nịu để cố thuyết phục anh mình.

“Em thích anh chàng này rồi à!”

“Không có đâu. Anh còn chọc em đi em về mách mẹ cho coi =^.=”

“Thôi anh đùa với em chút thôi. Vậy cũng được mà trước khi về nhớ gọi trước cho anh 15 phút nghe chưa?”

“Dạ anh của em là tuyệt vời nhất.”

“Thôi đi cô chỉ khéo nịnh nọt tui đi. Để cho anh cô có bạn gái với chứ.”

Anh trai cô vừa rời đi thì cô chuẩn bị đi vào thì có một phụ nữ khá lớn tuổi đang ở trong phòng bệnh của Khang. Có lẽ là vú của Khang thì phải. Trông bà khá nhanh nhẹn so với tuổi của bà. Khi nhìn thấy Thư bà mỉm cười rất đoan hậu với cô.

“Cháu là bạn của cậu chủ phải không?”

“Dạ phải ạ.”

“Vậy cháu ngồi chơi ta có việc nên ra ngoài một lát. Làm phiền cháu.”

“Dạ không có gì đâu ạ.”

Sau khi bà ấy đi chỉ còn cô và Khang trong phòng. Nụ cười đầy rạng rỡ lúc nãy đã tắt. Cô đi từng bước khá chậm đến gần giường đang nằm. Bó hoa bắt từ đã được thay bởi hoa hồng còn mới. Khang vẫn nằm đấy. Gương mặt của vẫn đẹp trai như ngày mới gặp dù hoàn cảnh lúc ấy không được như ta nghĩ. Bây giờ cô mới được ngắm kĩ được khuôn mặt của Khang. Khang có một vẻ đẹp như ca sĩ Hàn vậy. Mắt hai mí, lông mi thật dài. Mũi cao trông thật thanh tú. Đôi môi không quá mỏng cũng không quá dày. Khang có làn da trắng. Đầu của cậu ấy bị băng một vòng nhưng nó không làm cậu mất đi vẻ đẹp trai của mình. Nhìn được một lúc thì cô bật cười. Một anh chàng đẹp trai lại còn tốt bụng. Cũng chỉ tại vì cô vô dụng mà khiến cậu ấy phải nằm ở đây.

Rồi cô bước từ từ đến nhà vệ sinh riêng trong phòng để lấy chậu nước nhỏ và chiếc khăn để lau cho cậu ấy. Vì đây là phòng VIP nên mọi việc cũng dễ dàng và tiện nghi hơn. Toàn bộ căn phòng từ rèm cửa đến ra giường đều đều là màu trắng trông khá đơn giản.

Lấy xong rồi cô trở phòng lấy thêm một chút nước nóng để pha thêm. Cô lấy tay để thử xem nước nóng hay lạnh quá không? Cô lấy chiếc khăn cotton mềm mại nhúng vào nước rồi vắt không quá khô để chút ẩm rồi lau mặt, tay rồi đến chân. Sau đó cô chuẩn bị kéo áo lên cao một chút để lau. Nhưng cô nhớ lại làm cô đỏ mặt mà quay đi chỗ khác. Phần bụng rắn chắc. Cô cố gắng lau thật nhanh mà không dám nhìn thẳng.

Sau khi làm vệ sinh cá nhân cho cậu ấy xong. Cô đem nước vào nhà vệ sinh để đổ đi. Cô giặt khăn sạch sẽ rồi lấy móc treo cho khô rồi trở về phòng. Cô đi đến chỗ của Khang và bắt đầu trò chuyện:

“Khang à! Mình và cậu gặp nhau chưa được bao lâu. Mới chỉ có một ngày thôi. Thời gian quá ngắn để mình và cậu làm quen. Mình là Thư.” Cô nở nụ cười gượng gạo rồi nói tiếp: “Còn gọi là bà chẳng lửa đó. Nghe ghê quá nhỉ? Chỉ cần làm những việc mình không thích là mình phát cáu lên và la mắng ghê lắm. Lúc cậu làm mình bị ngã nếu như bình thường thì mình sẽ mắng cậu như tát nước vào mặt rồi. Nhưng hôm đó là ngày đi học đầu tiên nên mình thấy vui nên mới nhẹ nhàng hơn mọi khi đó.”

Cô dừng lại để sửa lại chiếc mền bị tuột xuống cho cậu rồi cô tâm sự lại: “Chắc khi ấy cậu cũng hoảng lắm nhỉ? Đẹp trai như cậu chắc chưa có cô nàng nào mắng như mình đâu nhỉ? Mình đúng là ghê gớm quá mà. Xin lỗi cậu về việc lúc đó nha. Cũng tại vì cậu làm mình ngã đau quá nên mới như vậy thôi. Chứ bình thường mình cũng không hằm hằm như vậy đâu.”

Cô tâm sự hết chuyện này rồi lại sang chuyện khác với Khang. Nhưng không biết có nghe hay không nhỉ. Cậu vẫn nằm im ở đấy. Cô nghĩ: “như mình đang tự kỉ ấy nhỉ <••>. Đạo nặng thật rồi mà nhờ vậy mình mới dám bộc lộ hết với cậu.”

Có tin nhắn đến điện thoại của Thư. Đó là tin nhắn của Đan Đan. Cô ấy muốn rủ Thư lên chùa thắp nén hương.

“Mãi nói chuyện với cậu mà quên cả thời gian luôn. Cũng khá là chiều rồi mình nên về đây. Tạm biệt cậu.”

Khi vừa ra khỏi phòng thì Đan Đan đã đứng sẵn chờ cô rồi. Hai đứa ra đến xe và lên xe để đi. Vừa đi vừa trò chuyện:

“Nghe nói chùa này thiên lắm á Thư.”

“Mình nghĩ chùa nào cũng vậy thôi. Có tâm thì Đức Phật sẽ nghe được lời thỉnh cầu của chúng ta thôi.”

“Ừm.”

Đến chùa Đan Đan dìu Thư đi vào chánh điện. Đan Đan đi lấy hương đốt lên. Mùi hương quế lan tỏa ra xung quanh làm cho tâm hồn thật nhẹ nhàng. Đan Đan đưa hương cho Thư và cả hai cùng cầu nguyện.

“Con cầu xin Đức Phật từ bi phù hộ cho Khang tỉnh lại. Dù con có bị thương thay cậu ấy con vẫn can tâm tình nguyện. Con xin nguyện cầu.”

Cả hai cầu nguyện xong thì Đan Đan dìu Thư ra hoa viên ngồi. Cả hai dừng lại và ngồi xuống ghế đá được đặt dưới gốc cây Bồ Đề gần đó. Con gió nhẹ thổi qua làm cho ta có chút nhẹ nhàng và thư thả hơn trong tâm trí.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thêm Lần Nữa Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Nỗi niềm tâm sự

Ngồi được lát thì cũng hơi muộn. Đan Đan đưa Thư về diện kiến với anh trai cô.

“Thôi tui về trước đây. Mai gặp lại nhé! Tạm biệt.”

“Ừm, bye.”

Thư về nhà thì thấy đồng hồ chỉ 5h30 phút chiều. Vừa vào Thư đã gặp anh cô với gương mặt hình sự.

“Em đi đâu? Sao anh gọi mà không bắt máy.”

“Em đến viện được lát thì em cùng Đan đi chùa. Mà điện thoại em hết pin nên em không trả lời được. Em xin lỗi vì đã để anh phải lo lắng cho em”

“Được rồi. Thôi vào tắm rửa đi.”

“Dạ.”

“Nhanh lên còn lè mè chi nữa. Anh có nấu món mà em thích ăn đấy.”

“Dạ em đi ngay đây.”

Thư vào phòng với tâm trạng đã khá hơn rất nhiều. Cô nàng lấy túi chiếc smartphone của mình để nghe vài bản nhạc. Cũng đã lâu rồi cô mới sử dụng lại nó. Âm thanh trong bản nhạc thật nhẹ nhàng làm cho con người ta cảm thấy được chút bình yên.

Cái chân vẫn còn hơi đau nên cũng hơi bất tiện đối với Thư. Cô thở dài: “Mai có tiết thể dục à, chán quá đi chỉ có thể ngồi ngắm thôi sao.”

Chắc vài nữa chân cô mới bình thường được. Khi ấy chắc cô biến thành heo mắt thôi. Cái eo thon gọn của cô phải chăm chỉ luyện tập lắm mới được. Vậy mà có ông anh thương em cho cô ăn như vỗ béo thể này thì không biết nó sẽ như thế nào nữa. Vừa nghĩ cô vừa cười một cách thỏa mái.

Ăn xong cô nàng vào phòng học bài luận. Cả nhà đang xem tivi còn cô thì lặng lẽ bước vào phòng. Không khí thì vẫn còn u ám. Cô gạt đi không khí đó bằng việc lấy điện thoại của mình cắm tai nghe vào vừa nghe vừa học bài cho bớt đi u buồn: “Mai vào chăm sóc Khang rồi.” Cô thở dài không phải vì oán trách hình phạt mà mẹ Khang đã đưa ra cho cô. Mà tại vì bản thân cô đã liên lụy cho Khang. Học xong thì cô đi vào bếp để kiểm cái gì đó để uống thì gặp trai mình ở đó.

“Học xong rồi à!”

“Dạ.”

“Mà chiều anh quên hỏi em.”

“Có chuyện gì hả anh?” Cô khá tò mò anh cô muốn hỏi cô chuyện gì?

“Em đi thăm bạn sao mà lâu quá vậy?”

“Dạ, em...” Cô không biết phải nói như thế nào nữa. Anh trai rất thương cô nên như vậy cô không biết nói như thế nào cho cho phải.

“Em gái tôi đang làm việc gì mờ ám đúng không?”

“Dạ không có đâu anh. Em chỉ đến chăm sóc cậu ấy thôi.” Cô lờ lờ nên mới hết sự thật cho anh cô nghe.

“Em ư?! Cái chân đi còn chưa vững mà đòi đi chăm sóc ư?”

“Dạ.”

“Anh có đang nghe nhầm không?”

“Anh không nghe nhầm đâu. Là sự thật”

“Có chuyện gì thì nói cho anh nghe đi.”

“Anh bình tĩnh lại rồi em sẽ kể cho anh nghe.” Dù hơi khó nói nhưng cô rất muốn chia sẻ cùng anh trai mình. “Chuyện này là ý kiến của mẹ Khang.”

“Cái bà đó á hả? Bà ta có bị làm sao không? Em đã như vậy mà còn...” Anh trai cô đang rất tức giận đến mức đỏ cả mặt. Tay anh nắm thật chặt rồi dấm vào tường: “Để mai anh đi gặp bà ta.”

“Thôi không cần đâu anh à!”

“Bà ta đối xử với em quá đáng vậy mà. Anh là anh trai của em mà chỉ đứng nhìn em gái của mình bị đối xử vậy sao?”

Cô cố gắng đi đến chỗ anh trai mình hơn. Cô cố gắng thuyết phục anh mình đừng tìm bà ấy. Nhờ đâu lại có chuyện gì xảy ra nữa thì chuyện lại càng thêm rắc rối thì bản thân cô không thể chịu thêm một việc nào nữa. Cô đã cố gắng tỏ ra không có việc gì. Nhưng bản thân cô biết cô rất mệt mỏi và muốn trôi qua thật nhanh.

“Anh à, em gái của anh đã lớn rồi. Em biết việc của em làm đúng hay sai. Trong việc này em cũng có một phần lỗi trong đó. Em biết là anh rất thương em. Nhưng anh à, đó là quyết định của em và không ai ép buộc em phải làm như vậy. Nhưng bản thân em không muốn bị dày vò nên em đã đồng ý với ý kiến đó. Coi như em trả nợ cho cậu ấy đi.” Cô dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Anh hãy coi như không biết chuyện này đi. Anh hãy để em tự quyết định đi. Dù có khó khăn nhưng em muốn trưởng thành hơn không cần vòng tay che chở của gia đình. Anh hiểu em mà phải không?” Cô bắt đầu rơi nước mắt.

“Em gái anh lớn thật rồi! Anh sẽ để em tự quyết định. Anh sẽ không đi gặp bà ấy nữa. Nhưng em thật sự mệt mỏi thì em hãy nói với anh.”

Nói xong anh trai cô đến bên cạnh cô rồi lấy tay gạt đi nước mắt của em gái mình. Anh ôm cô vào lòng. Anh biết lúc này cô rất cần một mình để quan tâm cô.

“Anh lấy giúp em cốc nước.”

“...” Anh im lặng đi lấy nước cho cô.

Uống xong cô vội đặt ly nước lên bàn. Thư lặng thinh đi vào phòng. Vào đến phòng cô nằm gục xuống giường để khóc. Những giọt nước mắt nóng hổi từ từ thấm vào chiếc gối của cô.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thêm Lần Nữa Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Niềm vui bất ngờ

Một buổi sáng bình yên những tia nắng ấm áp đã len lỏi qua khung cửa chiếu vào phòng Thư. Cô vươn vai rồi rời giường để chuẩn bị đến lớp.

Có vẻ hôm nay không khí ở lớp bớt u buồn thì phải. Thư học hành cũng cảm thấy khá hơn rất nhiều. Bình thường thì cô cũng là một học sinh chăm chỉ cùng với bản thành tích khá ổn. Nhưng dạo gần đây trải qua nhiều phiền muộn nên có lẽ ngày tuyệt vời nhất trong tuần học đầu tiên này.

Vì là tuần học đầu tiên nên nhà trường chưa tổ chức học phụ đạo buổi chiều. Mấy bà bạn rủ nhau đi ăn vặt hay ăn chè gì đó.

Trà: “Đi ăn không mấy má.”

Hân: “Mấy giờ đi vậy Trà.”

Đan Đan: “Tập trung ở nhà ai vậy?”

Trà: Nhà tui nha chắc khoảng 2h30 phút nha.”

Thư: “Mấy bà đi ăn đi nha. Chắc bữa khác tui sẽ tham gia.”

Hân: “Sao vậy? Bận việc gì à?”

Thư: “Tui vào viện có chút việc”

Đan Đan: “Bà đi tái khám hả?”

Thư: “Tui vào chăm sóc cậu ấy.”

Thư mỉm cười rồi cũng không tiếp tục câu chuyện với mấy bà tám đó nữa.

Đến viện vẫn không khí đó nó vẫn âm u. Khang nằm ở đây cũng gần một tuần rồi. Hôm nay trông cậu ấy cũng khá hơn thì phải. Nét mặt đã hồng hào hơn mấy ngày trước. Thư bắt đầu những việc mà thường nhưng hôm nay cô còn cho cậu ấy nghe nhạc nữa. Cô mở bài mình thích nhất cho cậu ấy nghe.

Vào chăm sóc Khang được mấy bữa thì cô quen được chị y tá thường trực phòng cho Khang. Chị y tá vào thăm khám cho Khang. Chị bắt đầu đo huyết áp, kiểm tra dịch truyền và xem vết thương trên đầu cậu ấy đã hơn chưa. Chị bắt đầu trò chuyện với cô:

“Em đến rồi đây à!”

“Dạ. Mà tình trạng của cậu ấy đã hơn chút nào chứ chị.”

“Hôm nay cậu nhóc đã đỡ hơn nhiều rồi. Cho chị hỏi xúu nhưng nó cũng hơi tể nhị.”

“Em là bạn gái của Khang hả?”

“Dạ không đâu chị hiểu nhầm rồi. Em và cậu ấy chỉ là bạn bè bình thường thôi.”

“Vậy mà chị cứ tưởng... Thôi chị còn có ca trực nên chị đi trước đây. Tạm biệt em nhé.”

“Tạm biệt chị.”

Cô tiễn chị y tá ra khỏi cửa khi quay trở về giường. Cô sửa lại chăn cho Khang. Thư bất ngờ khi nhìn thấy những ngón tay của Khang bắt đầu cử động. Cô cảm thấy rất vui mừng vì điều đó. Cậu bắt he hé đôi mắt nhìn Thư. Cô chỉ muốn chạy thật nhanh mà ôm lấy cậu vì vui mừng nhưng cô kìm nén lại. Cô cố gắng đi ra khỏi phòng để gọi bác sĩ. Khang dùng một chút sức lực yếu ớt để nắm lấy cổ tay trắng và mềm mại của cô. Cậu cố gắng nói với Thư:

“Thư.” Giọng nói cậu vô cùng yếu ớt vì cậu vẫn còn rất đau. Cậu nói tiếp: “Cậu đừng...”

Thư ngạc nhiên quay lại thì tay của cô đã được nắm lấy bởi Khang. Cậu cố gắng nói Thư đừng gọi cho bác sĩ ngay. Nhưng cô gạt tay Khang để gọi bác sĩ nhưng cậu vẫn nắm lấy tay Thư và nói: “Thư. Cậu đừng gọi bác sĩ mà.”

“Nhưng...”

“Mình ổn mà cậu đừng lo.”

“Ừm vậy mình sẽ không đi nữa.”

Khang cố gắng để ngồi dậy nhưng vết thương đã không cho cậu ngồi dậy. Cô đến bên cạnh Khang để giúp cậu nằm trở lại.

“Vết thương của cậu vẫn chưa tốt. Cậu đừng vận động nhiều mà ảnh hưởng đến nó.” Trong giọng nói ấy chứa nhiều sự lo lắng. Cô nói tiếp: “Cậu nghỉ ngơi đi để mình báo cho ba mẹ cậu. Chắc họ biết tin này sẽ vui lắm đấy.”

Nói xong cô rút điện thoại gọi ba mẹ Khang để thông báo cho họ biết tin này.

“Đến lúc mình phải rời đi rồi.”

“Cậu ghét mình đến thế sao.”

“Cậu đừng hiểu nhầm. Mình chưa bao giờ ghét cậu chỉ tại mình thật sự có việc thật đấy.”

“Ừm” Cậu trả lời trong nỗi thất vọng.

Thư bước đi r khỏi phòng. Cô ngoảnh mặt lại tạm biệt Khang. Nụ cười đó vẫn đẹp hút hồn như ngày mới gặp nhau.

Thư vừa ra khỏi phòng được vài bước chân thì ba mẹ Khang vội vàng chạy vào. Tâm trạng của họ bây giờ đang rất là vui mừng. Nhưng Thư lại nhìn thấy vẻ mặt bất ngờ của ba mẹ Khang. Có lẽ ông muốn dừng lại hỏi điều gì đó nhưng mẹ cậu vội kéo ông vào phòng.

Thư bước chậm ra khỏi bệnh viện thì đã có ba tiểu tốt dx chờ sẵn cô rồi.

Trà: “Tui đã xin phép gia đình giúp bà rồi.”

Hân: “Đi chơi công viên cho thoáng đi.”

Thư: “Ý kiến hay đấy.”

Đan Đan: “Vậy chúng ta đi thôi.”

Thư cùng mấy đứa bạn đi chơi. Không khí trong công viên thật thoáng đãng. Những cây cỏ thụ che bóng mát. Ở dưới là lác đác vài quán hàng rong.

Hân: “Bọn mình tới uống trà sữa đi. Lâu rồi không đến đó rồi.”

Đan Đan: “Hơn ba tháng rồi chúng ta chưa đến đó rồi á.”

Đi đến quán trà sữa ven đường thì mấy bà đùa nhau về n câu chuyện. Sau một hồi bà tám mấy bà bạn hỏi Thư.

Trà: “À mà Khang sao rồi.”

Thư: “Cậu ấy tỉnh lại rồi.”

Hân: “Cậu ấy tỉnh khi nào vậy?”

Thư: “Cậu ấy mới tỉnh lại lúc nãy.”

Đan Đan: “Trời ơi mừng quá xá luôn.”

Nói xong thì mấy cái loa bắt đầu khát khô cả cô luôn rồi. Cả bọn kêu cô chờ:

“Cô ơi cho tụi con 4 ly trà sữa sôcôla nha.”

“Có ngay. chờ cô xúi cô mang ra giờ.”

Trong lúc chờ trà sữa lại đem những câu chuyện thời cô lỏ si ra bà tám. Đôi khi lại đem câu chuyện tình đau lòng đầy bi thương của đứa này sang đứa khác trong đám ra kể.

Cô chủ: “Trà sữa của các con đây.”

Cả bọn: “Chúng con cảm ơn cô.”

Vì là khách quen nên cô chủ nhớ tên hết cả bọn. Cô thấy Thư có vẻ khác hơn so với ngày thường nên hỏi: “Sao vậy con gái? Sao mặt mày lại bí xị thế kia?”

Thư nở nụ cười thân tươi trả lời: “Do Thần xui xẻo bu bám lấy con ấy mà.”

Cô chủ: “Thôi nào con gái vui lên đi con. Mà bọn chuẩn bị thi tốt nghiệp rồi phải không?”

Thư: “Dạ con cảm ơn cô. Bọn con sắp thi rồi á cô.”

Cô chủ: “Thôi mấy đứa uống đi. Có gì thù gọi cô chóc cho cô.” Nói xong thì cô đi vào trong.

Đan Đan: “Lâu rồi không uống mà hương vị ngon quá luôn í.”

Trà: “Ừm.”

Hân: “Vậy là Khang nằm viện gần một tuần rồi ha.”

Thư: “Ừm.”

Đan Đan: “Chắc cậu ấy sắp xuất viện rồi chứ.”

Thư: “Cũng sắp rồi á.”

Uống xong thì cả bọn ra về. Có lẽ hôm nay là ngày cô cảm thấy vui nhất từ đầu năm đến giờ. Người mà Khang gọi đầu tiên sau khi tỉnh dậy lại chính là cô. Thư mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thêm Lần Nữa Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Xuất viện

Ngày hôm sau Thư khá là bận nên cô không vào thăm Khang được.

Ở trong phòng tĩnh lặng và cô đơn kia chỉ có mỗi cậu thôi. Có lẽ cậu khá mong chờ Thư đến thăm cậu. Nhưng sự mong chờ ấy lại trở nên vô vọng vì cô không đến.

Chị y tá đảm nhận việc thăm khám cho Khang lại là chị họ của cậu ấy. Đến giờ chị đến thăm hỏi và trò chuyện bên lề với Khang:

“Hôm nay bạn gái của em không đến hả?”

“Dạ. Có lẽ cô ấy bận nên không đến được.”

“Cho chị hỏi một chút được không?”

“Dạ chị cứ nói đi. Em nghe.”

Chị ấy có chút ngại khi hỏi về cậu em này: “Có phải em ấy là bạn gái của em không? Chắc chị hỏi không phải rồi đúng không?”

“Dạ không sao đâu chị. Cô ấy là bạn bình thường của em thôi.”

Cô cũng đã hỏi Thư một lần rồi nhưng nghe chính đứa em mình nói nên cũng khá ngạc nhiên. Cô nói tiếp: “Bạn bình thường ư?”

“Dạ cô ấy là bạn cùng bàn với em ở trường mới.”

“Vậy mà chị cứ tưởng là bạn gái của em cơ.”

“Mà tại sao chị lại hỏi vậy? “

“Một cô gái đang bị thương ở chân. Đi lại hơi bất tiện mà hằng ngày đến chăm sóc cho em. Đôi khi là người yêu thật cũng không được như thế ấy chứ. Mà hai đứa chỉ là bạn học mới quen nữa.” Cô ngừng một lát rồi nói tiếp: “Thôi chị đi trước đây. Em nghỉ ngơi cho tốt vào nghe chưa. Khi nào rảnh rồi thì chị sang chơi với em.”

Vừa nói dứt câu thì chị bước ra khỏi phòng. Khang ngồi suy ngẫm lại chuyện của chị ấy nói về Thư. Rồi cậu nở nụ cười thật tươi.

Sau một tuần nằm viện thì tình trạng sức khỏe của Khang cũng tiến triển khá là tốt. Mọi kiểm tra đều được tiến hành để chắc chắn rằng cậu không có đi chứng gì để lại sau tai nạn. Rất may là mọi chuyện đều diễn ra suôn sẻ. Thứ hai tuần tới cậu sẽ được xuất viện.

Thư nghe được tin này thì cô rất vui. Sau khi tan học thì cô rủ nhỏ Đan đi vào thăm Khang cùng với cô. Hai cô nàng đi đến phòng Khang thì thấy cậu và ba mẹ sắp xếp lại đồ đạc để chuẩn bị ra về. Thư nói Đan nên tránh mặt họ đi thì sẽ tốt hơn. Sau khi thấy Khang bước ra khỏi phòng cô nắm lấy tay Đan trốn vào góc khuất để Khang không trông thấy mình. Qua góc khuất của bức tường Thư thấy Khang như đang muốn tìm kiếm cái gì đó. Sau một hồi thì gương mặt của cậu có vẻ rất thất vọng thì phải? Khi họ đã đi khuất xa thì Thư cùng Đan mới dám đi ra ngoài. Cả hai cùng về với tâm trạng đầy sự nuối tiếc.

“Giờ chúng ta đi về nhà thôi.”

“Ừm”

Về tới nhà anh trai cô đã đứng ở cổng. Hôm nay cô được anh trai cổng vào nhà thay vì đi vào. Cô nàng cảm thấy rất vui. Đúng là em út là sướng nhất. Hôm nay chỉ có hai anh em ăn cơm thôi vì mẹ thì về quê có việc từ sớm. Thế là hi anh em được tung hoành. Vừa coi phim vừa ăn cơm. Tuyệt quá vì lâu rồi hai anh em mới xem được bộ phim hay đến vậy.

Mai còn đi học nữa nên Thư vào học bài còn lại để anh trai dọn mớ hỗn độn mà hai anh em tạo ra.

“Mai có môn gì ta? A xiu chút nữa là quên rồi. Mai có môn văn. Trời ơi mai lại được giáo huấn nữa rồi. Thảm quá >_<. Bà chẳng đó... Hey. Thôi lo mà cố gắng không muốn làm mục tiêu bị truy sát. Mà không biết cậu ấy mai đã đi học chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thêm Lần Nữa Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Hôm sau cô vừa đến lớp đã thấy không khí trong lớp khác hẳn thường ngày. Mọi người đều vui, không khí trong lớp thật tươi mới. Thư vào lớp nhưng cô không để ý chỗ ngồi của mình lắm. Khang đang ngồi ở đó. Cậu đứng lên và đi ra khỏi chỗ ngồi của mình để nhường chỗ cho cô lại chỗ ngồi. Thư khá ngạc nhiên:

“Cậu đi học rồi à!”

“Ừm”

“Cậu đã khỏe hơn chưa mà đã đi học vậy? Sao cậu không nghỉ ngơi ít ngày rồi hẳn đi.”

“Mình ổn mà cậu đừng lo cho mình. Mình cảm ơn cậu rất nhiều.”

Thư cũng không hiểu lý do mà Khang lại cảm ơn. Cô hỏi: “Tại sao cậu lại cảm ơn mình.”

“Mình sẽ nói cho cậu sau.”

“Ừm”

Cả hai vừa ngồi vào chỗ thì tiếng trống báo hiệu vào lớp vang lên. Hôm nay, cả Thư và Khang đều học tập rất tốt hơn mọi khi. Trao đổi rất sôi nổi giờ học nào giáo viên cũng khen. Kể cả giáo viên môn văn cô không phê bình mà còn khen ngợi làm cho cả lớp thấy bất ngờ.

Tan học mấy đứa trong nhóm rủ hai đứa đi ăn đi ăn kem. Cả hai gật đầu đồng ý. Bọn họ chia nhóm ra để chờ nhau đi. Khang thì chờ Thư, Đan thì chờ Hân còn một mình Trà đơn độc.

Trà hơi buồn nên nói: “Mọi người ai cũng có đôi có cặp sao tui thấy lẻ loi vậy hà.”

Đan: “Thôi nào lần sau tui đi với bà được chưa?”

Hân: “Giờ chúng ta đi đâu ăn ấy nhỉ?”

Đan: “Tui biết quán này mới mở nghe bảo ngon lắm. Đi ăn thử đi. Quán nghe nói đẹp lắm. Tha hồ mà selfie nha. Hai ông bà kia đi không?”

Cả hai đồng thanh “ừ” một tiếng.

Năm cô cậu bắt đầu xuất phát đến quán kem. Đến nơi Khang cẩn thận đỡ Thư xuống xe. Mấy đứa kia chạy vào trước để chọn một nơi thuận tiện để ngắm nhìn xung quanh và để chụp hình. Khang đỡ cô ngồi xuống. Mấy đứa kia ham chụp hình. Tạo mọi dáng hình để sống ảo. Mấy đứa chụp 1200 bức

hình thì mới nhớ đến Khang và Thư.

Trà: “Xin lỗi hai đứa nha. Ham chụp hình mà quên á. Haha. Nào vào chụp vài bức nào.”

Vừa nói xong cả ba người lôi kéo Thư và Khang để chụp hình. Chụp xong cả ba hí hửng xem hình. Thoáng một chút ba gương mặt kia nổi toàn vạch đen.

Đan: “Nhìn vào bức hình này đi. Sao tui xấu quá zậy. >_<”

Trà: “Huhu tui cũng không khác gì bà.”

Hân: “Mấy bà nhìn tấm hình chụp cả bọn đi. Chúng t như làm nền cho hai ông bà tỏa sáng ấy.”

Cả ba người nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống Thư vậy. Thư không biết mô tê răng rứa chi cả. Cô chỉ mỉm cười để bọn họ tha cho. Sau một hồi sống ảo thì cả bọn mới gọi kem.

Gọi xong kem mà mình thích thì mấy đứa kia như ngửi thấy mùi ngôn tình sộc vào mũi. Có lẽ Thư và Khang không để ý. Những hành động tuy nhỏ nhưng khiến ba đứa kia muốn đập bàn lăm cơ.

Ba đứa xúm lại trêu hai đứa kia. Chỉ có Thư da mặt mỏng nên mới nói chút đã đỏ mặt. Khang thì bình tĩnh rồi cười cho qua chuyện.

Hân: “Ái chà có ai với ai coi chúng ta như không khí mà...”

Đan: “Cho tui nhắc lại đây là công cộng đó nha. Bớt bớt nha.”

Trà: “Làm cho bọn này gato đó nha.”

Rồi hai đứa Hân và Đan diễn tả lại hành động của Thư và Khang. “Cậu ăn mà để kem lem ra khoe miệng rồi.”

Hân còn lấy giấy rồi giả vờ lau Đan như Khang đã làm với Thư vậy.

Đến lúc này Thư nhịn không được nữa cô lên tiếng: “Thôi lo mà ăn kem đi kìa. Toàn chọc tui không à. Nó đang tan rồi đó.”

Cả ba bà kia cùng nhau than vãn vì ly kem mình đã chảy khá nhiều.

“Ôi kem của tui nó tan rồi. Huhu.”

“Khang à cậu kệ mấy đứa đó đi. Cậu lo ăn đi mấy đứa đó khi nào cũng vậy đó. Thích trêu người ta lắm.”

Trà: “Có tật thì giật mình chứ phải không hai bà.”

Thư: “Thôi được rồi.” Rồi cô đánh nhỏ Trà một cái để nhắc nhở cô đừng nói lung tung.

Từ đầu câu chuyện đến giờ Khang không nói gì. Bây giờ cậu mới lên tiếng: “Kem tan hết sẽ mất ngon đấy. Hôm nay mình sẽ trả tiền.”

Tất cả đồng thanh hỏi: “Thật không? Vậy thì bọn tui không khách sáo đâu nha.”

Nghe xong câu đó mấy đứa mặt tươi hẳn ra. Vì nó là “free” mà. Thời học sinh được mà được ăn miễn phí là một điều cực kì sung sướng.

Ăn xong cả bọn đi về. Khang chở Thư về nhà. Đi qua đoạn ấy vẫn còn “vết tích” vẫn còn đó. Cả hai có chút sợ vì đã trải qua một nỗi sợ chẳng ai muốn đến nó. Đến cửa Khang đỡ Thư xuống rồi giúp cô tháo nón bảo hiểm ra giúp cô.

“Chiều cậu có ở nhà không?”

“Chiều nay không có học ngoại khóa nên mình ở nhà.”

“Vậy mình sang nhà cậu mượn vở được không?”

“À, ừ.”

“Mình cảm ơn cậu trước nha. Tạm biệt.”

“Cậu về cẩn thận nha.”

Cô đi vào nhà với tâm trạng của cô khá là vui, nụ cười được hé trên đôi môi anh đào và đồ mọng của cô. Anh của cô. Anh trai Thư khá bất ngờ. Nhưng anh trai cô rất vui mừng vì điều đó.

“Ai chở em về vậy? Mà hình như là con trai thì phải. Ai khai mau sẽ được giảm nhẹ tội.”

Cô nở nụ cười thật tươi và trả lời: “Dạ là Khang anh à.”

“Thằng cu bữa đó á hả.”

“Dạ”

“Thôi em vào thay đồ đi, trời hôm nay có vẻ nóng đấy.”

Anh trai Thư phụ mẹ nấu cơm ở dưới bếp. Hôm nay Thư được món mà cô yêu thích. Cả nhà ai cũng vui vẻ vì thấy con gái mình, em gái mình đã vui vẻ hơn sau vụ tai nạn đó.

“Chiều nay Khang tới nhà mình có được không ạ.”

Cô

“Có gì đâu mà em lo lắng. Có sao đâu mà.”

“Dạ”

Nghỉ trưa được lát đến hai giờ chiều thì Khang đến nhà gọi Thư:

“Thư ơi cậu có ở nhà không?”

“Ừm chờ mình một chút. Mình ra ngay đây.”

Thấy em gái ra ngoài hơi bất tiện nên anh trai cô đi ra ngoài mở cửa giùm cô

“Đề anh ra mở cửa giùm cho. Ngồi yên đấy.”

Anh vừa mở cửa thì Khang rồi rít chào hỏi:

“Em chào anh. Em là Khang bạn cùng lớp với Thư.”

“Ừ vào nhà đi. Thư đang ngồi trong nhà đợi cậu đấy.”

“Dạ em cảm ơn!”

“Không có gì đâu.”

Khang vào trong nhà thì Thư đã lấy vở cho cậu mượn chép bài. Khang thắc mắc phần nào thì cô giảng lại cho Khang phần đó. Hai đứa học bài say sưa mà quên cả trời đất luôn. Anh trai cô đưa nước vào mà hai đứa không hề biết sự tồn tại của anh trong phòng.

“Học bài chăm chỉ quá hen.”

Thư giật mình vì anh trai cô nói quá đột ngột: “Anh vào khi nào mà em không biết?”

“Anh vào được một lúc rồi. Do ai đó không biết thôi. Nên anh phải lên tiếng để cô em của anh biết đến anh đứng ở đây chứ.”

“Dạ, em xin lỗi. Em chỉ giảng cho cậu ấy vài điểm mà cậu ấy không thắc mắc thôi.”

Hai đứa học hành say sưa. Bỗng Thư và Khang cùng hỏi về một vấn đề. Hai ánh mắt vô tình nhìn vào nhau. Có thể nói đó là một cuộc đấu mắt thì phải. Đã quá 7 giây rồi 8,9,10...13,14,15 giây. Qua giây 16 thì Thư không dám nhìn đôi mắt ấy thêm được. Vì nó quá đẹp, quá hút hồn. Cả hai đó mặt cứ ụp ụp, mờ mờ không biết nói gì.

“Cậu nói trước đi.”

“Cậu cứ nói trước đi.”

Thư quá lúng túng chả biết nên nói thế nào. Cô đành kiếm một cái cớ gì đó để đánh trống lảng cho chuyện này: “Mình quên việc cần hỏi rồi.” Cô nở nụ cười đẹp đến mức thu hút hồn được bao ánh mắt của người đối diện. Nụ cười đó trong trẻo như một dòng suối.

Khang học rất nhanh, mới một chút thôi mà cậu đã thông thạo hết các bài học. Nắm vững các bài học mà cậu nghĩ phép trong một tuần vừa qua. Với lại chất giọng của Thư cũng rất cuốn hút và dễ hiểu. Dù đôi khi cô nàng không được “dịu dànggirl” cho lắm

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thêm Lần Nữa Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Khai giảng năm học mới

Thời học sinh, ngày khai trường luôn làm cho lòng của mỗi học sinh nao núng, bỡ ngỡ. Khi chúng ta là học sinh lớp 10 lần đầu tiên vào trường mới mang một tâm trạng vừa mới lạ, vừa xa xăm. Nhưng giờ đây khi là học sinh cuối cấp tâm trạng ấy nó còn dâng trào cảm xúc hơn bao giờ hết. Vì đây là ngày khai giảng cuối cùng của thời học sinh. Cảm xúc ấy sẽ đi theo mỗi người trong suốt chặng đường còn lại.

Tâm trạng của Thư cũng như bao học sinh cuối cấp khác. Cô không còn hồi hộp và bỡ ngỡ. 12 năm về trước cô nín lấy tay áo của mẹ, rón rén đứng sau lưng. Và bẽn lèn nhìn mọi phía xung quanh. Và vờ ơ vì phải vào lớp một mình không có mẹ và anh trai bên cạnh như ở nhà.

Nhưng tâm trạng giờ đây không còn như vậy nữa. Đó là tâm trạng mà biết bao thế hệ học sinh sẽ được trải qua. 12 lần dự lễ khai giảng. Bao cảm xúc khó tả. Và cảm xúc dự khai giảng lần cuối này nó rất đặc biệt.

Hôm nay cô diện lên mình bộ áo dài trắng. Mái tóc thì tết tóc kiểu công chúa và buông hết phần tóc còn lại. Cô thoa nhẹ một lớp son càn khiến cho đôi mắt anh đào ấy càng quyến rũ hơn. Cô đi trên đôi giày cao gót ấy. Cô nghĩ: “Chắc sẽ không có thêm một tai nạn nghề nghiệp như hôm đó đâu nhỉ? Không sao hết lo lắng cho lắm rồi thành sự thật là đi tong.” Cô mỉm cười và đi ra khỏi phòng chuẩn bị đến trường.

Cô đến trường thì mấy đứa bạn đã đợi sẵn. Cô cất xe và đi đến chỗ họ đang đứng. Trên gương mặt đứa nào cũng hớn hởi. Trà cũng diện lên một tà áo dài với mái xoăn nhẹ. Và đôi môi đỏ thắm. Đan cô nâng điệu đà nhất nhóm cũng diện lên mình tà áo dài. Cô nàng này cũng đi giày cao gót càn khiến cô cũng khá dễ thương. Còn Hân thì giản dị hơn cô chỉ mang một đôi búp bê, môi thoa lớp son nhẹ nhàng.

Sân khấu đã được trang trí cẩn thận từ chiều hôm trước rồi. Còn bây là những lớp được phân công đem bàn ghế để sắp xếp cho quý giáo viên và một số khách mời đến tham dự.

Cờ thi được thầy giám thị phân công cho các bạn là đại diện lớp vào Văn phòng Đoàn trường để lấy. Bảng lớp và ghế ngồi thì được mấy bạn con trai mang xuống giữ.

Hôm nay mặc dù Khang mặc đồng phục của trường. Cậu mặc áo sơ mi trắng và quần tây đen. Nhưng nó không thể che đi vẻ đẹp trai vốn có của cậu. Anh chàng lại thuộc tip đẹp như Hàn Quốc nữa thì khiến bao cô gái trong trường phát cuồng. Tóc chẻ ngôi rất gọn gàng làm gương mặt của cậu càng đẹp hơn.

Các nữ sinh như lần đầu tiên gặp cậu như nhìn ngắm và bàn tán rất sôi nổi về anh chàng này.

Mấy đứa bạn của Thư cùng cô cũng ngạc nhiên chút. Dù Thư ngồi cạnh Khang nhưng vẻ đẹp này làm cô rung động.

Khang đã thấy Thư đứng cùng đám bạn. Cậu nở nụ cười đẹp đến hút hồn phách của nữ sinh trong trường. Vì họ nghĩ rằng Khang đang cười với mình.

Nữ sinh A: “Ê bà có phải anh ấy cười với tui không vậy?”

Nữ sinh B: “Làm gì có. Anh ấy đang cười với tui đó.”

...

Có rất nhiều lời bàn tán xung quanh vấn đề này. Nhưng đáng tiếc rằng Khang đang cười Thư. Khi nhận ra nụ cười ấy là hướng về mình. Thư cảm thấy rất ngại. Mặt cô đỏ như trái cà chua vậy. Mấy đứa bạn thấy vậy liền chọc cô:

Trà: “Có ai đang đỏ mặt ấy nhỉ?”

Hân: “Ừ trời có nóng lắm đâu mà ai đó đỏ mặt vậy ta?”

Thư: “Đừng chọc tui nữa. Làm gì có chuyện đó đâu mà.”

Đan: “Có tật giật mình nha. Bọn tui có nhắc tên bà đâu phải không? Haha”

Cả Trà và Hân đáp “ừ”

Mặt của Thư giờ ๐—๐ và cô không biết nói thế nào nữa.

Khang bước về Thư và đám bạn.

“Chào mọi người.”

Cả đám bạn và cô cùng đáp lại lời chào. Sau khi tán gẫu một hồi. Thì thầy giám thị bắt đầu ổn định lại hội trường phía dưới sân khấu

Sau một lúc rộn ràng và mất trật tự thì cả trường ổn định hàng ngũ chỉnh tề. Thầy giám thị đi kiểm tra sĩ số của các lớp. Thầy thông báo:

“Các lớp cử đại diện lên báo cáo sĩ số cho thầy.”

Thế là lần lượt các lớp trong trường lên báo cáo xong. Nghi thức của buổi cũng chuẩn bị bắt đầu. Trong lớp học mới này thì Khang chỉ mới thân với nhóm của Thư thôi. Nên cậu đứng ngay sau Thư luôn.

Chuẩn bị cho buổi lễ đầy trang trọng thì xác tiết mục văn nghệ đã được chuẩn bị rất chu đáo từ Đội văn nghệ xung kích của trường. Các bạn khối 12 tham gia trong đội năm nay chuẩn rất kỹ lưỡng về nội dung và cả hình thức. Các tiết mục như hát đơn, múa, nhảy hiện đại,... đã diễn ra rất thành công. Tiếng pháo tay giòn dã từ phía thầy cô, các vị khách mời và toàn thể học sinh vang lên như một lời cảm ơn đến các bạn.

Mọi thứ đã ổn thỏa thì cô MC hôm nay bắt đầu buổi lễ. Trước là ổn định hàng ngũ lần cuối. Nghi thức chào cờ xong rồi đến hát Quốc ca.

Trường này có đặc điểm đó là nếu như bình thường thì hát Quốc ca sẽ rất nhỏ nhưng đến khi có lễ gì đấy. Thì bài Quốc ca luôn hát thật to và rõ nhất.

Sau khi hát xong quý thầy cô, khách mời và học sinh toàn trường ngồi xuống. Cô giáo đảm nhiệm vai trò MC sẽ giới thiệu các vị lãnh đạo trong trường rồi các vị khách mời. Và hình như cũng có mẹ của Khang tham gia thì phải? Bà ấy được tiếp đón rất chu đáo.

Sau các phát biểu của các vị khách mời, bài báo cáo sơ lược thì đến Thầy Hiệu trưởng lên đọc thư của Chủ tịch nước nhân ngày khai giảng đầu năm học mới. Tiếng pháo tay chúc mừng được vang lên. Đọc thư xong thầy cầm dùi đánh vào mặt trống báo hiệu năm học mới bắt đầu.

Bây giờ trời khá là nóng nên toàn trường xuất những cây dù (ô). Như nấm mọc sau mưa. Mấy đứa kia thì che chung dù và nghiêm cấm che cho Thư. Vì mọi việc đã có Khang lo. Thế là maya đứa tùm lại nói ti nói nhỏ về việc của cô ấy.

Trời khá là nóng nên Thư khá mệt. Không biết Khang đã chuẩn bị nước khoáng lúc nào. Cậu mở nắp chai và đưa cho cô uống. Thư rất cảm kích trước hành động ấy.

“Mình cảm ơn cậu.”

“Ừ. Cậu uống đi.”

Mấy đứa kia thấy thế như cổ găng không cười thành tiếng. Bọn họ cũng vui cho Thư nữa là.

Cuối cùng thì buổi lễ cũng diễn ra tốt đẹp. Thế là mấy đứa trong nhóm tranh thủ chụp vài bức hình kỉ niệm.

Trà: “Lớp trưởng cậu chụp giúp bọn mình với.”

Lớp trưởng: “Ừ đưa đây mình chụp cho.”

Trà kéo Thư và Khang vào chụp chung. Cô nàng sắp xếp cho Khang đứng giữa và Thư. Còn mình cũng ké đứng một bên. Cuối cùng là Hân với Đan đứng hai bên Thư và Trà. Mọi người cười thật tươi. May mắn bạn lớp trưởng chụp có tâm nên bức hình khá đẹp.

Rồi cả lớp kéo nhau chụp bức ảnh tập thể. Bạn lớp trưởng đi kiểm cô chủ nhiệm cùng chụp. Sau khi hàng ngũ ổn định. Tào dáng xong xuôi và bức ảnh cả lớp đẹp miễn chê vào đâu được.

Chụp hình thì cả lớp ra về. Khang và Thư nói chuyện đến tận nhà xe.

Mẹ Khang và thầy hiệu trưởng đang nói chuyện với nhau.

“Cảm ơn bà đã quyên góp cho chúng tôi. Nếu không có bà thì...”

“Đó chỉ việc con con thôi mà. Tôi đã làm gì được đâu.”

“Thành thật với bà với số tiền ấy chúng tôi có thể tu sửa và xây dựng mới được thứ. Thật là cảm ơn bà.”

“Vâng. Mong ông giúp đỡ con trai tôi.”

“Đó là vinh hạnh của chúng tôi.”

Khang vào nhà xe dắt giùm cô chiếc xe máy.

“Cậu nhớ về cẩn thận nha.”

“Cảm ơn cậu. Mình về trước đây.”

Mẹ Khang đang nói chuyện với Thầy Hiệu trưởng thì vô tình thấy cậu. Nên gọi cậu đến để chào hỏi. Khang tiến dần đến chỗ mẹ cậu đang đứng.

“Đây là con trai tôi. Cháu nó tên là Khang.”

“Em chào thầy.”

“Con trai của nhìn rất khôi ngô và tuấn tú. Tòì đã xem kết quả học tập của cháu. Thật không ngờ cháu lại giỏi như vậy. Cháu về trường là một niềm vinh hạnh cho chúng tôi.”

“Ông đã quá khen rồi. Thật sự nó cần cố gắng hơn nữa. Xin phép ông tôi và con trai có việc nên đi trước.”

“Em xin phép ạ.”

“Bà đi thông thả.”

Hai mẹ con đi ra xe. Chủ tài xế đã chờ sẵn từ trước. Khang mở cửa cho mẹ vào trước rồi mình tiến vào sau. Khi vào trong xe hai mẹ bắt đầu tâm sự:

“Ba của con cũng đã lớn tuổi rồi. Còn chị gái con thì không thích gò bó. Mẹ chỉ còn có con thôi. Đợt này về đây mẹ muốn ba con được nghỉ ngơi. Còn chuyện tập đoàn đã có mẹ và cậu ấy lo.”

“Dạ con biết.”

“Thi xong tốt nghiệp thì con hãy đi du học.”

“Con cần suy nghĩ được không?”

“Mẹ biết có hơi đường đột. Con suy nghĩ thật kỹ.”

“Dạ.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thêm Lần Nữa Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Trang confession

Sau một buổi sáng dự lễ khai giảng thì buổi chiều nhà trường thông báo được nghỉ. Thư lấy điện thoại lướt facebook một lát. Mấy đứa bạn trong lớp gửi ảnh cho cô. Những bức ảnh chụp chung với lớp, nhìn mọi người ai cũng đều đẹp cả. Nhưng có một tấm rất đặc biệt đó là một chụp lên có tâm của Hân. Bức ảnh chụp lúc Thư và Khang đang mỉm cười. Trông bức tự nhiên như tạo dáng sẵn từ trước.

Cô nở nụ cười vì mấy bức ảnh. Ngoài những bức hình đẹp thì có nhiều ảnh chụp lại hậu trường. Trông rất ngộ.

Có một lời mời kết bạn vang lên. Thư ấn vào xem. Hóa ra đó là Khang. Facebook của cậu tên Anh Khang. Thư vào trang cá nhân của cậu để xem. Bạn bè không quá 1000 người. Nhưng lượt theo dõi thì khá cao. Hơn 10000 người theo dõi. Ảnh đại diện là bức ảnh chụp năm người sáng nay. Trên tường của cậu cũng không quá nhiều bài viết. Thư vào album ảnh để xem. Đa số là ảnh của cậu và bạn ở trường cũ. Tấm nào cũng thấy được vẻ đẹp trai của cậu. Từ chiếc áo sơ mi cho đến những đi chơi cùng bạn bè. Những góc nghiêng “thần thánh” mọi bức ảnh đều không thể “dìm hàng” được cậu ấy.

Dạo một vòng ở facebook của Khang. Cô ấn vào nút xác nhận. Thế là cô và Khang chính thức có bạn bè với nhau. Bây giờ cô để ý đến mục bạn chung thì không có một ai. Kể cả Trà, Hân, Đan đều chưa có kết bạn. Bình thường mấy đứa đó sẽ tìm mọi cách để kết bạn với trai đẹp rồi. Bỗng Thư cảm thấy vui một chút. Và cô cũng không hiểu lý do vì sao bản thân lại vui như vậy.

Nhưng rồi cô lại tự hỏi bản thân: “Vậy bức ảnh này ở đâu ra vậy ta? Lớp mình chưa ai kết bạn thì làm sao có được ta?” Bây giờ nhớ lại thì cô mới thấy lạ. Trà thì xài iPhone 5s mà hình như sáng nay nhìn chiếc điện thoại ấy rất khác. Và hình như chưa bao giờ thấy luôn.

Bỗng cô thốt lên hình cái đó là S9 của hãng Samsung mới ra mắt thì phải. Vì một cô nàng thích đọc mấy thông tin về smartphone nên cô biết. Chắc vậy là của Khang rồi.

Đang suy nghĩ vớ vẩn thì mấy đứa bạn nhắn tin cho cô.

Trà: “Bà đang online facebook đó không? Lên trang confession trường mình đi.”

Thư: “Có chuyện gì à? Sao bà có cuồng lên quá vậy?”

Trà: “Lên đi rồi biết. Haha $\geq \nabla \leq$ ”

Thư: “Ừ. Chờ xúu.”

Sau khi lên trang confession của trường. Thư cảm thấy choáng váng đầu óc luôn ấy chứ. Không ngờ mấy đứa nữ sinh trường mình giờ táo bạo quá. Ví dụ như:

Bài viết: “Hôm nay em vô tình thấy một anh rất đẹp trai của lớp 12a3. Anh gì đó ời. Anh đã có bạn gái chưa? Vậy nếu anh đã có người yêu thì yên tâm, em sẽ đập chấu cướp hoa. Còn nếu độc thân thì em chính theo đuổi anh bắt đầu từ hôm nay.”

Qua bài viết ấy không cần suy nghĩ nhiều thì cũng biết đó là ai rồi? Chính là bạn siêu đẹp trai của lớp Anh Khang. Thư bật cười rồi lướt xuống đọc tiếp.

Một bài viết khác: “Em là một cô gái chỉ biết lặng lẽ ngắm nhìn anh từ phía xa. Dù em biết anh đã là cuối cấp rồi. Nhưng không sao em không quan trọng về khoảng cách đâu. Anh đẹp trai 12a3 làm crush em đi.”

Có một bài khác nữa: “Ai có facebook của anh mặc áo sơ mi trắng lớp 12a3 không ạ. Cho em xin đi”

Có n bài viết về cậu và Thư không ngờ Khang bây giờ lại “hot” như thế. Cậu ấy được rất nhiều nữ sinh “thầm thương trộm nhớ” cô thấy khá vui.

Sau đó có tiếng thông báo tin nhắn của messenger báo tới. Là tin nhắn của Trà

“Sao bà thấy thế nào?”

“Nữ sinh trường mình nó táo bạo quá. Trang confession trường mình toàn nói về Khang không à!”

“Haha. À mà bà có facebook ổng không tag ổng vào đi.”

“Tui có facebook của ổng.”

“Ghê nha. Có facebook luôn. Tui kiểm facebook ổng mãi mà không có.”

“Đâu mà ổng mới kết bạn với tui đó.”

“Haha. Đùa thôi tui chuẩn trước đây.”

Sau khi Trà không còn trên facebook nữa thì cô cũng thoát luôn. Cô dọn dẹp nhà cửa, chuẩn bị cơm tối. Thư bắt đầu rửa chén bát, lau dọn bụi bặm bám trên ghế ngồi và kệ tủ. Cô lau nhà và nấu cơm, đồ ăn thì vẫn còn nên chỉ cần hâm lại là xong. Hơn 6h tối thì cả nhà ăn cơm.

Ăn cơm xong cô vào rửa chén bát và chuẩn bị học bài. Rửa xong cô tắm một lát rồi chuẩn bị học bài.

Cô mở cửa sổ trong phòng để gió thổi vào. Trông căn phòng thoáng và mát mẻ hơn nhiều. Cô làm bài tập và chuẩn bị bài mới xong thì tin nhắn của Đan và Hân gửi tới.

Hân: “Ê bà. Từ lâu lắm rồi bà vẫn than với tui này là ế chồng mông lên. Lên trang confession trường xem đi. Haha”

Đan: “Lên trang confession trường đi. Có vụ này hay lắm”

Cả hai người ai cũng nói về trang confession trường cả. Không biết có chuyện gì không? Thư khá tò mò. Sau khi chuẩn sách vở cho ngày mai. Thì cô lấy điện thoại lên xem thử.

Hồi chiều cô toàn thấy bài viết nói về Khang và hai mắt của Thư như mở to hết cỡ vì đây là viết về mình. Nội dung của nó là: “Chị Thư 12a3 ời. Em mến chị cũng đã lâu lắm rồi. Mỗi khi nhìn thấy chị cười là lòng em cảm thấy rối bời. Chị đã có người yêu chưa? Chị ời em thích chị lắm. Chị làm người yêu em đi.”

Thật sự mà nói Thư không nhịn nổi cười. Chuyện tình kiểu “phi công lái máy bay” này nghe không ớn lắm. Cô chị cười và chuẩn bị bình luận bài viết. Thế là tin nhắn trong nhóm vang lên.

Trà: “Haha. Thư đã có người tán tỉnh công khai rồi nha.”

Hân: “Tò tình dễ thương ghê á.”

Đan: “Đồng ý đi. Thoát kiếp ế cho rồi. Hh”

Thư: “Thà tui ế còn hơn. Chuyện tình tui thấy không ổn tí nào.”

Trà: “Quá kén. Lí do ế là đây.”

Hân và Đan chỉ nhắn dán cười haha.

Thư định bình luận nhưng cô hơi đắn đo một xíu để khiến hai bên không bị tổn thương.

Cô quyết định bình luận: “Chị xin lỗi vì không thể đáp lại tình cảm mà em dành cho chị được. Đây là khoảng thời gian quan trọng và chị chỉ muốn dành

toàn tâm toàn ý cho việc học còn chuyện tình cảm thì chị không muốn nó làm ảnh hưởng. Chị chúc em sẽ tìm được người tốt hơn chị.”

Sau khi bình luận thì thoát khỏi trang confession của trường.

Sau đó mấy đứa lại nhắn tin cho cô.

Trà: “Khang xác nhận bạn bè với tui rồi đó. Tui tag ông vào trang confession mới được.”

Đan: “Không biết ông từ chối hết mấy lời tỏ tình đó không ta?”

Thư: “Tui đọc còn hoa mắt nữa là.”

Hân: “Đẹp trai cũng là cái tội. Haha”

Mấy đứa thật sự tag Khang vào mấy bài viết đó. Thì cũng trả lời một cách rất nhẹ nhàng. Cậu trả lời những bình luận đó đơn giản chỉ là: “Thật xin lỗi nhưng anh đã có bạn gái rồi. Và anh không có ấy phải buồn và tổn thương. Chúc em gặp được tốt hơn.”

Cả Thư và Khang đều trả lời khiến trái tim của đối phương muốn vỡ vụn. Tuy lời nói rất bình thường nhưng đủ khiến ai đó cảm thấy đau. Sau những ồn ào của trang confession thì mọi thứ lại trở về quỹ đạo của nó. Và ngày mới lại bùng lên sức sống.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thêm Lần Nữa Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Tiết học nghệt thờ

Những ồn ào của trang confession cũng dần lắng xuống. Mọi thứ trở lại vị trí ban đầu của nó.

Hôm nay cũng như bao ngày rất đời bình thường. Thư cùng mấy đứa bạn của mình vẫn học tập bình thường và đôi khi lôi mấy câu chuyện cũ ra bà tám

Trà bắt đầu câu chuyện trước: “Mấy bà có nhớ lúc bọn mình nhận lớp không?”

Thư: “Nhớ chứ sao mà quên được.”

Đan: “Giờ tui nói thật cho mấy bà nghe nha. Lúc đó tui thật sự không vừa mắt mấy bà xúu nào. Lạ thật đấy không biết lí do gì nữa. Nhưng điều đó không quan trọng, quan trọng là lúc này. Chúng ta thân nhau mới đáng quan tâm.”

Hân: “Đúng á. Tui còn nhớ khi ấy Trà chưa quen ai cả. Mà chụp ảnh tí ta tí từng vậy. Buồn cười thật chứ.”

Nói chuyện được một lúc thì trống báo hiệu vào lớp. Môn đầu tiên của ngày hôm nay là toán. Cứ mỗi lần nhắc đến môn này. Chiếm hơn phân nửa của lớp là cá thể giới như muốn sụp đổ. Trời trong xanh bỗng mây âm u kéo đến.

Giáo viên đảm nhiệm môn học này là một người thầy lớn tuổi nhất nhì trường này. Thật sự toán 12 đã khó rồi. Phương pháp giảng bài của thầy khá gây mê “buồn ngủ”. Chỉ cần vào tiết thì số thành viên tử trận vì con buồn ngủ là khá nhiều. Giọng nói của như lời ru “à ời” của mẹ khiến khó ai chống đỡ con buồn ngủ.

Đa số môn học Thư đều học tốt. Riêng môn toán này cô khó mà chống đỡ nổi. Cô quay sang hỏi Khang:

“Khang à. Cậu giúp mình vượt qua môn này đi.”

“Ừ mình sẽ giúp cậu nếu trong tầm hiểu biết của mình.”

Cô vui mừng: “Mình cảm ơn cậu nha.” Cô nở nụ cười thì thầy giáo gọi cô

“Em kia có thể cho thầy hỏi xxx.”

Vì mãi nhờ Khang nên câu hỏi này cô chưa kịp định hình vấn đề. Mấy đứa bạn của cô sợ đến mức nín thở và nghĩ “sao quả tạ nó rơi trúng nhỏ Thư rồi.” Nhưng sau đó Khang nói nhỏ câu trả lời cho Thư: “xxx cậu trả lời đi.”

Cô quay lên bảng và trả lời đúng những lời mà Khang đã nhắc nhở mình. Cô trả lời thầy: “thưa thầy câu trả lời của em là xxx.”

“Đúng rồi em ngồi xuống đi. Các em đã hiểu chưa nào?”

Cả lớp đồng thanh trả lời “ạ” rồi thầy tiếp tục giảng bài. Mấy đứa bạn như thờ phào nhẹ nhõm. Trà ngồi sau lưng Thư.

“May cho bà lắm đấy.”

Thư quay lại rồi trả lời thật nhanh kéo thầy lại gọi: “Ừ”

Cô quay lên và tiếp nghe giảng. Khi đó Khang chỉ mỉm cười và tiếp tục học tiếp. Trong tiết học thầy gọi một số bạn lên trả lời câu hỏi để trao đổi thêm cho bài học.

Tiếng trống báo hiệu ra chơi làm cho không khí thoải mái của cả lớp trở nên nhẹ nhàng hơn hẳn.

Bây giờ Thư mới dám nói lời cảm ơn Khang. Vì cô không dám nói vì sợ thầy phát hiện.

“Cảm ơn nhiều lắm ^ _ ^”

“Mình không chấp nhận lời cảm ơn suôn đâu nha. Cậu làm gì để cảm ơn mình đi chứ.”

“Vậy chiều nay mình mời cậu ăn kem nha.”

“Cũng được.”

Cậu quay đi và nở nụ cười không ai thấy được. Kế hoạch của cậu đang dần hoàn thiện. Rồi cậu đi ra ngoài với mấy bạn trai trong lớp.

Mấy bà tám nói chuyện về môn toán lúc này.

Đan: “Thư à! May cho bà là có Khang đấy. Lúc bà bị thầy gọi trả lời tìm tui như muốn nhảy ra ngoài luôn ấy chứ.”

Hân: “Tui với Trà nín thở mà lo cho bà luôn ấy.”

Thư: “Ôi khi ấy tui cũng lo lắm chứ. May sao có Khang nhắc giùm không tui chết là cái chắc.”

Trà: “Mà sao bà bị gọi lên vậy?”

Thư: “Khi ấy tui nói với Khang là cậu ấy giúp tui môn toán với.”

Đan: “Không biết nhờ giúp hay là...”

Thư lấy tay bịt miệng nhỏ Đan lại. Sợ cô lại nói bậy bạ gì đó. Vừa lúc đó Khang cũng vừa vào chỗ ngồi của mình.

“Các cậu nói gì mà nghe vui quá vậy?”

Đan: “Bọn mình đang chuyện của cậu với...”

Thư lại lấy tay bịt miệng Đan lại: “À tui mình chỉ ôn kỉ niệm xưa thôi à.” Thư quên bỏ tay ra khỏi miệng của Đan làm cho cô nàng này khó luôn ấy. Đan phải lấy tay đánh vào Thư. Khi ấy Thư mới nhớ mình vẫn chưa buông tay ra khỏi miệng của Đan. Cô vội bỏ tay ra ngay: “Tui xin lỗi nha.”

“Tui sắp nghẹt thở vì bà thì có.”

“Xin lỗi mà.”

“Lần này bỏ qua không có lần sau đâu.”

“Yêu Đan nhất trên đời luôn.”

“Nghe buồn nôn quá.”

Khang ở bên cạnh lắng nghe mà cũng bật cười vì cậu chuyện ngổ tào này.

Tiếng trống báo hiệu vào tiết lại vang lên. Mọi người đều chú tâm học bài cho đến hết buổi.

Lúc ra về mấy đứa hẹn nhau chiều đi ăn không. Vì chiều hôm nay được nghỉ nên khá rảnh. Thư ngỏ lời mời Khang đi ăn kem để cảm ơn cho gia sư kèm toán cho mình.

“Khang à.”

“Cậu gọi mình có việc gì không á.”

“Mình muốn mời cậu đi ăn kem để cảm ơn cậu đã nhận lời làm gia sư cho mình.”

“Mình chỉ đùa chút thôi à. Khi nào cậu học tốt khi ấy cảm ơn mình cũng không muộn đâu.”

“O(≥▽≤)O Vậy mình cảm ơn cậu nha. Thôi đi xuống cùng đi.”

Mấy đứa kia cảm thấy như bị cho ra rìa. Bực mình nói:

Trà: “Hai người kia định đánh lè đó.”

Hân: “Ừ phải xử bà Thư mới được.”

Đan: “Dám cho ba đứa mình ra rìa à.”

Rồi mấy đi theo sau Thư và Khang. Đi đến nhà xe thì Khang tạm biệt các cô. Cậu bước ra chiếc xe kia đang đợi sẵn cậu ở cổng trường.

Thế là mấy đứa kia bắt đầu tính sổ cô.

Trà: “Dám đi ăn mà không rủ bọn này à!”

Các cô nàng xúm chọt lét Thư. Cô đành phải giơ hai tay đầu hàng.

“Mình chỉ cảm ơn cậu ấy thôi à. Không các cậu nghĩ đâu.”

“Thật không?”

“Tui cam đoan 100% là thật.”

“Lần này tạm tha.”

Sau khi giải thích rõ ràng thì mấy cô tạm biệt nhau. Mỗi người mỗi hướng khác nhau.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thêm Lần Nữa Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Cảm nắng

Ngày mai là đến phiên Thư và Khang trực nhật. Vậy nên cô đến lớp từ sớm để trực nhật. Khi cô đến lớp thì Khang cũng đã đến từ trước đó rồi vì không có chìa khoá để mở cửa nên cậu đứng ở hành lang để chờ.

Hôm nay Khang mặc áo sơ mi trắng được xắn lên khuỷu tay. Lộ ra chiếc đồng hồ hiệu Tissot. Chiếc đồng hồ bảng to kết hợp dây làm da thật màu đen. Càng làm cậu ấy rất “cool”.

Chiếc quần tây được ủi phẳng phiu không hề có nếp nhăn nào cả. Cậu đi thêm một giày Nike chính hãng màu đen xám.

Thân hình cao gần 1m80 dựa vào lang thang. Một tay cậu đút vào túi quần còn tay kia buông lỏng. Anh chàng này làm Thư cũng phải ngắm nhìn đây lát. Cô bước đến mở cửa lớp.

“Cậu đến lớp sớm thật đấy. Mình cứ nghĩ cậu chuồn mất rồi chứ.”

“Hôm nay bọn mình trực nhật nên mình không muốn cậu trực một mình.” Khang vừa nói xong vừa nở nụ cười thật tươi. Rồi đi vào lớp. Sau khi Thư và Khang cấp cạp vào chỗ ngồi thì cả hai bắt tay vào quét lớp.

Quét lớp xong, Thư bắt đầu lau bảng. Cô cùng Khang đi đổ rác. Còn Thư thì lấy chậu nước mới và giặt sạch khăn lau bảng.

Cả hai cùng nhau trở về nhưng vẫn chưa có ai đến lớp cả. Cũng may là trước khi đi Thư đã khóa lớp cẩn thận không nên mời trộm đến thăm lớp. Lớp này toàn là “sâu lười” nếu không đến phiên mình trực nhật thì mấy cô cậu đến lớp khá muộn.

Xong xuôi mọi thứ Thư trở về chỗ ngồi và Khang cũng vậy. Cả hai trò chuyện một chút. Khi Khang nhìn sang thì thấy có vết bẩn dính trên mặt của cô. Chắc có lẽ lúc Thư lau bảng thì vô tình vương lại trên gương mặt của mình. Khang lấy tay lau đi vết bẩn đó. Hành động bất ngờ ấy làm cô không kịp phản ứng gì. Cô yên lặng cho cậu ấy lau sạch vết bẩn.

“Cậu hậu đậu thật đấy mới lau bảng một chút mà để mặt dính vậy à.”

Thư khá ngượng nên cô không dám nói gì. Cô chỉ muốn có cái lỗ để chui xuống ngay lúc này thôi. Xấu hổ thật đấy.

“Cậu giận à. Mình xin lỗi. Mình chỉ đùa với cậu thôi mà. Đừng giận nữa mà.” Nói xong cậu lấy trong cặp của mình một gói sôcôla đưa cho Thư. “Để tạ lỗi của mình tặng cho cậu. Cậu nhận lấy đi.”

Thư vừa giận lại vừa buồn cười nhưng cô không dám thể hiện ra. Và cô cố làm gương mặt nghiêm trọng một chút. Cô quay mặt đi giả vờ giận hờn.

Khang kéo tay Thư ra và đặt trong tay cô gói sôcôla. “Cậu mà giận thì sẽ xấu xí lắm đấy. Đến khi ấy không ai theo đuổi thì đừng có trách mình nha.”

“Ai nói mình giận.”

“Cậu hết giận rồi.”

Khang lấy gói sôcôla bóc ra một viên rồi đưa cho Thư. Cô lấy viên sôcôla bỏ vào miệng. Sôcôla không quá ngọt cũng không quá đắng. Nó rất hợp khẩu vị với cô.

Hai người cũng không nói thêm gì cả. Không khí khá ngưng đọng. Thư lấy sách toán ra nhờ Khang giảng lại cho mình. Cậu giảng bài cho Thư rất chi tiết. Có đôi lúc Thư như cô gái ngốc khiến Khang gỡ đầu mấy cái. Cô muốn vùng lên đấu tranh với Khang. Cô tưởng tượng khi ấy chắc Khang sẽ sợ và xin lỗi mình đây. Cô suy nghĩ và mỉm cười một mình. Thấy thế Khang lại trêu cô.

“Cậu đang nhớ mình đấy à!”

“Cậu đừng có mà tự mãn một mình nha. Ai thèm nhớ cậu cơ chứ. Xỉ >_<”

“Mình chỉ thấy cậu cười một mình như cô bé ngốc vậy mà. Không phải sao?”

“Mình không có.”

Hai người cứ cậu một câu mình một câu. Không biết sự xuất hiện của Trà và Đan. Hai người cùng ho khan để cho đôi bạn trẻ biết sự xuất hiện của mình.

Cô quay lên nhìn Trà và Đan và mỉm cười. Hai đứa này mặt rất khả nghi không biết lại có chuyện gì đây. Gương mặt đầy sự mờ ám à nha.

“Hai bà đi học sớm vậy? Động trời thật nha.”

“Không biết mà xui quỵ khiến sao tui đi sớm vậy không biết. Chắc chiều nay có mưa. À mà bà đi cẩn thận với tui đi.”

“Ừm”

Trà và Đan vào chỗ ngồi sát cặp. Rồi cả ba cùng nhau ra khỏi lớp. Đi được một đoạn hai đứa kéo Thư vào chỗ khuất để tra hỏi.

Đan: “Bà thích Khang phải không?”

Thư: “Không có chuyện đó đâu.”

Trà: “Tui thấy hai người là lạ à nha.”

Thư đỏ mặt rồi trả lời: “Tui thấy bình thường mà có chuyện gì đâu.”

Đan: “Bình thường. Tuy là Khang thân thiện với mọi người. Nhưng tui thấy cậu ấy luôn đối xử với bà có chút thiên vị hơn. Ánh mắt của cậu ấy nhìn bà cũng khác.”

Trà: “Đan nói đúng. Bà không thấy sao.”

Thư: “Mấy bà nói linh tinh quá. Tui đi trước đây.”

Thư vội đi thật nhanh để thoát khỏi câu chuyện ấy. Vừa đi cô vừa suy nghĩ về chuyện hồi nãy. “Chắc cậu ấy chỉ thả thính thôi ý mà.” Thư nghĩ đi về phía căn tin. Trà và Đan đi theo phía sau cô.

Ở một góc khuất nào đó có một cô nàng tên Oải Hương. Là con gái của một khá giả của thành phố này. Trước đây cô là một học sinh chăm chỉ nhưng do một cú sốc nào đó khiến cô bỏ bê việc học hành. Cô được coi là “chị đại” của trường.

Thư bước đến chỗ cô bán hàng trong căn tin thì Oải Hương lấy chân gạt làm Thư té xuống sàn nhà. Trông cô thật tệ hại.

Cô khá bức mình vì không biết ai chơi ác hay cố tình làm mình như vậy. Oải Hương cùng bạn của mình cười rất thoải mái. Trà và Đan thấy vậy liền vội chạy vào đỡ cô đứng dậy. Phải hết bụi bặm bám trên người cô.

Oải Hương: “Bọn mày thấy có vui không?”

Mấy đứa đàn em: “ Vui lắm chị Hương.”

Thư: “ Bạn cố tình làm mình ngã.”

Oải Hương: “ Thì sao mày ý kiến sao?”

Thư: “ Nếu bạn làm sai thì mình nghĩ bạn nên xin lỗi mình.”

Oải Hương: “ Mày nhắc lần nữa.”

Hai đứa kia biết Thư là đứa rất bướng bỉnh và thẳng thắn. Có vẻ chuyện này không nên xé to nó hơn không kéo lớn chuyện. Không ai dám bênh vực Thư vì họ không bị liên lụy đến mình.

Trà rất lo cho Thư vì bọn cô chỉ là yếu thế nên càng lo lắng hơn. Nếu có chuyện gì thì không biết làm sao. Trà khuyên Thư: “ Cậu cho qua đi. Không nên gây đến nó. Cuối cấp rồi. Kệ đi bọn mình phui sạch rồi đó. Coi như không có gì rồi đi thôi.”

Thư nghe vậy cũng chẳng muốn đòi co gì nên cô định quay lưng bước đi. Lúc đó, Oải Hương nắm lấy cổ tay cô kéo lại.

“ Mày định đi dễ dàng vậy sao?”

Oải Hương đứng dậy và làm đổ ghế ngồi của mình. “ Mày nghĩ đã đụng đến tao mà tao dễ bỏ qua ư. Mày có dám nhắc lại lời nói lúc nãy không?”

Giọng nói đầy sự khiêu khích. Thư đã cố gắng nhẫn nhịn nhưng Oải Hương không có ý định tha cho cô. Cô hạ giọng và nói một cách nhẹ nhàng

“ Nếu bạn làm sai thì...”

Cô chưa kịp nói hết câu thì Oải Hương định tát cô. Máy đưa kia sợ đến tái cả mặt. Nhưng khi ấy có một bàn tay đã ngăn lại. Đó là Khang hành động ấy đã làm tăng số điểm trong lòng Thư.

“ Đây là người con gái của mình. Và mình không muốn cô ấy bị bất cứ ai làm tổn thương.”

Nói xong thì Khang kéo cô ấy ra khỏi đồng hồ ồn đó. Mọi người thật sự bất ngờ với hành động của Khang. Nhiều người vẫn không tin khi Khang dám kéo Thư đi qua Oải Hương như vậy.

Ra khỏi đám đông được một đoạn thì cậu kéo Thư lại hỏi.

“ Cậu có bị thương ở đâu không?”

“ Mình không bị thương ở đâu cả. Cảm ơn cậu đã lo lắng cho mình. Cũng may có cậu xuất hiện nên mình không sao.”

“ Mình chỉ vô tình đi ngang qua thôi.”

Nhưng thật sự mà nói cậu thấy lo nên đi xem thử. Giống như dự đoán đúng là có chuyện chẳng lành xuất hiện. Đúng là lo cho cô nàng này thật mà.

“ Cảm ơn cậu nhiều lắm! À mà mình muốn hỏi cậu một chuyện.”

“ Mình biết cậu định nói gì rồi! Cậu nói đó khiến cậu khó xử phải không? Yên tâm đi mình sẽ chịu trách nhiệm về lời nói đó.”

“...”

Thư như kẻ ngốc cô đứng yên chỉ vì câu nói đó. Khang nhìn rồi cười. Cậu kéo tay cô và cả hai cùng về lớp.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thêm Lần Nữa Được Không?* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Bài kiểm tra

Vừa vào lớp thì tiếng trống báo hiệu vào lớp vang lên. Hôm nay tiết đầu là môn vật lý thì phải không biết có kiểm tra gì không?

Cô giáo vào lớp với gương mặt khá nghiêm túc. Chắc là hôm nay lớp này trúng sao quạ tã rồi.

Cô ngồi vào ghế giáo viên cô bắt đầu lấy mấy tập chứa bài giảng, sổ ghi điểm. Cô lạnh lùng như một tảng băng. Rồi cô lấy cây bút bi ra kí sổ đầu bài. Làm xong thì cô lấy bút để xoay.

Cả lớp cứ tưởng cô sẽ không kiểm tra gì rồi nên thờ phào nhẹ nhõm. Thế là xúm lại mà nói chuyện rộn ràng luôn. Khoảng 15 phút sau thì gọi bắt ngờ nói:

“Các bạn lấy giấy ra kiểm tra 15 phút. Toàn lý thuyết nên cũng không quá khó đâu.”

Thế là cả lớp như muốn hét toán cả lên. Kiểm tra là kiểm tra đó. Mà cả lớp không học bài cũ và quan trọng là cô cho 15 phút mà không chịu học bài. Chắc sẽ tạch tạch tạch hết cả lớp rồi đây. Những gương mặt tươi sáng, rạng ngời lúc nãy đã không còn. Mà giờ chỉ toàn là vạch đen.

“Nhanh lên, các anh chị 12 rồi mà lè mề quá đấy.”

Dù có thất vọng hay tỏ vẻ tội nghiệp thì cô cũng không tha cho cả lớp lần này. Thế là mấy đứa mới lấy giấy để làm bài kiểm tra.

“Cô bắt đầu đọc đề đây mấy đứa nhanh lên nào!”

Cô đi một vòng quanh lớp để kiểm tra các bạn đã chuẩn bị giấy xong chưa. Mọi thứ đã chuẩn bị ổn thỏa thì cô quay lại chỗ ngồi và bắt đầu đọc đề.

“Câu 1: Thế nào là xxx? Câu 2: Hiện tượng xyz xảy ra như thế nào? Nêu ví dụ. Thôi các em làm bài trật tự đi nếu bạn nào không nghiêm túc thì cô đánh dấu bài.”

Thế là xong chắc kiểu này là tạch nặng luôn rồi. Bây giờ mà hối hận đúng là quá muộn. Cả lớp làm một cách nghiêm túc. Có một số bạn ngậm bút để suy nghĩ để làm. Có một số đứa lên lút giờ tài liệu. Một số khác lại lôi điện thoại ra lên google để tra cứu.

Trà và Hân ngồi sau Khang với chiều gần mét tám kia thì hai cô ấy đã có một bức bình phong đầy vững chắc rồi. Hai mắt của Trà lóe sáng. Thế là cô nàng nói nhỏ với Khang:

“Cậu ngồi thẳng lên cho mình giờ tài liệu với.”

Hân cũng phụ họa theo: “Làm ơn đi mà. Bọn mình sẽ trả ơn hậu hĩnh.”

Khang cũng biết hai cô sẽ nhòe và nên cậu ngồi thẳng để che khuất cho hai nàng. Được Khang hậu thuẫn phía trước nên hai cô giờ thật nhẹ nhàng để chép. Cũng may là toàn ở trong vở nên mọi chuyện diễn ra suôn sẻ hơn.

Còn Thư cũng không học bài cũ nên cô chỉ biết ngậm bút định buông xuôi. Thì Khang ngồi bên cạnh đã làm bài xong. Thấy cô vẫn còn suy nghĩ dăm chiêu nên cậu lấy tay gõ nhẹ trước mặt cô và ra hiệu “câu trả lời nè cậu chép vào đi.”

Thư như kẻ chết đuối vớ được cọc. Và được Khang bao che cho nên cô cố gắng chép nhanh kéo hết giờ.

Đan ngồi trên Thư và bên cạnh cô là bạn lớp trưởng. Cả hai cũng chưa viết được chữ. Và xui hơn nữa là có một bạn bàn trên hôm nay lại nghỉ. Thế là hai bạn không làm ăn chi được. Thấy thế Thư gửi phao cứu sinh lên cho Đan. Sau khi nhận được phao. Bạn lớp trưởng chịu trách nhiệm mở phao một cách cẩn thận nhất để tránh đi sự chú ý của giáo viên. Mở xong là hai bạn hí hoáy chép nhanh vào bài làm.

Làm bài gần mười phút thì cô bước xuống đi kiểm tra thử có bạn nào làm trái luật làm bài kiểm tra hay không? Tất cả hoạt động ngầm của cả lớp đều dừng lại. Các bạn làm bài rất nghiêm túc. Có vài bạn ho khan vì phải nhịn cười vì tình huống này của lớp.

Sau khi cô quay đi thì các bạn trao đổi một cách sôi nổi. Cô quay lưng lại nhìn thì mọi thứ trở về im lặng. Cô tiếp tục đi sang dãy bên kia thì dãy bên này trao đổi với nhau. Cô trở về bên này thì dãy ngược lại hỏi bài nhau. Cứ thế cho đến khi cô thu bài kiểm tra. Vì hôm nay là tiết bài tập nên kiểm tra mười lăm phút mà thời gian được ba mươi phút luôn.

Tiếng trống báo hiệu ra chơi vang lên. Mọi người ai cũng thờ phào nhẹ nhõm. Trà, Hân và Đan xúm lại chỗ ngồi của Thư và Khang để nói chuyện.

Trà: “Cám ơn cậu nha. May mà có cậu nếu không mình và Hân chết chắc luôn.”

Thư: “Cả mình nữa thật sự cảm ơn cậu nha.

Khang mỉm cười và trả lời: “Chuyện nhỏ thôi mà không cần cảm ơn mình nhiều vậy đâu.”

Đan: “Sao vậy được cũng may có cậu không bọn mình tạch rồi.”

Thư: “Để cảm ơn cả chuyện hồi sáng và chuyện bây giờ mình có cái này tặng cậu.”

Vừa nói xong cô lấy trong cặp một thanh kẹo Alphaliebe. Cô cũng không biết nó có hợp trong chuyện này không. Ngoài dự đoán Khang rất vui vẻ và đón nhận nó.

“Cám ơn cậu vì món quà này. ^_^”

Nói chuyện được đôi ba câu gì đó thì hết giờ giải lao. Các tiết sau cũng trôi qua một cách nhẹ nhàng.

Thế là lại hết một ngày đi học nữa trôi qua. Thời gian quãng đời người học sinh lại rút ngắn đi. Những trang nhật kí về nó sẽ thêm một trang mới. Có

nhiều khi chúng ta không mấy để đi về thời gian trôi. Nhưng nó lại trôi rất nhanh và chẳng bao lâu nữa thì chúng ta xa nhau rồi. Không còn gặp đứa bạn bên bên cùng chúng ta sớm tối có nhau. Không còn tình nghịch hay làm trò khi còn ngồi trên ghế nhà trường nữa đâu. Chúng ta sẽ trưởng thành và tạm biệt ngôi trường thân yêu này. Ngôi trường cấp ba mà chúng ta gắn bó mỗi ngày.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thêm Lần Nữa Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Câu chuyện của Oải Hương (1)

Sau khi tan học thì Oải Hương chặn một cô gái. Có lẽ cô bé ấy mới học lớp mười thì phải. Trông cô cũng khá dễ thương. Oải Hương cùng mấy đứa em út của mình nói chuyện với cô bé và có tranh chấp bắt đầu xảy ra.

Oải Hương: “Mày dám cướp anh ấy của tao. Mày chán gương mặt xinh đẹp của mình rồi sao.”

Cô gái: “Không. Em không làm chuyện ấy. Em và anh ấy chỉ mới quen nhau. Chị hãy tin em mọi chuyện là sự thật.”

Oải Hương: “Thật không?”

Cô gái: “Dạ thật. Em xin thề.”

Oải Hương: “Điện thoại của chị đâu rồi mấy đứa.

Mấy đứa con gái khác: “Dạ đây chị.”

Lấy điện thoại của mình xong thì cô mở khóa điện thoại. Cô vào album ảnh để xem. Sau khi tìm được một lát thì đã tìm thấy được thứ mình mong muốn.

Oải Hương: “Vậy chị hỏi em đây là cái gì?”

Nhìn thấy bức ảnh cô gái rất ngạc nhiên. Đây là bức ảnh chụp với tư thế khá thân mật. Chỉ vì cái tội hậu đậu của bản thân mà sinh chuyện. Hôm đó sau khi học thể dục xong cô chuẩn bị vào lớp thì vô tình gặp bạn trai của Oải Hương. Không biết suy nghĩ gì mà cô không để ý dưới chân có hòn đá. Thế là cô va phải. Bạn trai Oải Hương thấy vậy liền nhanh chóng đỡ cô. Và tác giả đã rất có tâm chụp bức ảnh với tư thế ấy.

Sau khi đứng vững hơn thì cô bé đẩy anh chàng ấy ra ngay. Cô cảm ơn rồi đi mất. Chứ không có tâm tư gì đến chuyện khác. Đây là một hiểu nhầm rất lớn.

Oải Hương: “Em đừng nói với chị là em vô tội đó nha.” Cô nói hết dịu dàng nhưng trong đó ẩn chứa một sự tức giận đến đáng sợ. Cô gái khá lúng túng không giải thích như thế nào cho ổn thỏa nhất.

Cô gái: “Đây là hiểu nhầm. Chị nghe em giải...”

Chưa nói dứt câu thì một tay của Oải Hương đã giáng xuống khuôn mặt nhỏ nhắn ấy. Có mấy bạn học sinh đi ngang quá thấy chuyện thị phi ấy cũng cầm điện thoại của mình để quay lại.

Sau khi giải quyết được vấn đề thì Oải Hương cùng mấy đứa bạn của mình ra về. Để lại cô gái tội nghiệp ngơ ngác lại một mình.

Oải Hương rời đi thì mấy bạn học sinh ấy cũng không tụ tập đó nữa. Vài phút sau mâu thuẫn thì video đã được lên Facebook. Chỉ vài phút đăng lên đã có nhiều bình luận thể hiện sự bất bình đối với nó.

Có điện thoại gọi đến cho ba của Oải Hương. Sau khi nghe xong thì ông không thể giữ được sự bình tĩnh. Ông thật sự hối hận. Ông đã quá muông chiều Oải Hương nên cô thật sự đã không còn như trước nữa.

Cô bước vào nhà thì thấy ba mình khá tức giận. Cô cũng chẳng quan tâm nhiều đến ông ấy sau khi mẹ cô qua đời. Chắc là công ty có việc gì đó nên ông ấy mới vậy thôi. Rồi cô chuẩn bị bước lên lầu. Thì ba cô gọi Oải Hương trở lại để nói chuyện gì đó.

“Ba có chuyện nói với con. Con vào đây đi.”

Cô bước vào phòng với gương mặt chẳng mấy quan tâm.

“Ba có chuyện thì hãy nói đi. Nếu không con sẽ ra ngoài.”

“Oải Hương có phải ba đã quá chiều hư con rồi không? Ba biết là ba đã sai khi đã không cho con một gia đình trọn vẹn. Nhưng ba đã cố gắng...”

“Ba có chuyện gì thì nói ra đi. Con nghe chẳng hiểu gì cả.”

Nghe con gái nói vậy ông liền lấy điện thoại mở cho cô xem những việc cô đã làm từ trước đến nay. Và cả đoạn video cô đánh ghen lúc nãy.

“Ba cho người điều tra con.”

“Ba không cố tình làm như vậy. Nhưng ba thấy con đã thay đổi từ sau khi mẹ mất. Con đã trở thành một con người khác không còn là đứa trẻ đáng yêu như trước.”

“Hóa ra vậy. Con cũng nói cho ba biết. Cũng chính tại ba mà mẹ mới qua đời.”

“Con hiểu lắm rồi.”

“Hiểu làm ư! Ba có biết con đã bị trầm cảm sau khi mẹ mất. Con rất cần ba nhưng ba thì sao? Đôi lúc ba về muộn con cứ tưởng là ba bận việc. Nhưng ba về với mùi rượu rất nồng và có thêm một cô gái trẻ với thân hình bốc lửa.”

“Hương con hãy nghe ba nói.” Ông nắm lấy cô tay Oải Hương để giải thích. Nhưng đã đẩy cánh tay ba của ra khỏi tay mình.

“Con không nghe.”

Cô nói xong thì vội chạy ra ngoài. Cô rất buồn và đã khóc rất nhiều.

Cũng lúc đó Thư đi mua một chút đồ dùng cá nhân. Cô đang chuẩn bị đi lấy xe thì cô thấy Oải Hương vội chạy qua mình. Nhìn Oải Hương khóc thì Thư khá bất ngờ vì chưa bao giờ mà Oải Hương khóc cả. Oải Hương chạy nên không để ý phía trước là đường lớn.

Cô đi một cách thẫn thờ và chẳng quan tâm phía trước có gì. Cô định băng qua đường một cách vô hồn. Có chiếc xe ô tô đang chuẩn bị chạy đến. Với khoảng cách rất gần Thư chẳng suy nghĩ được nhiều. Thư chạy ra ngoài để ngăn cản Oải Hương qua đường.

“Oải Hương cậu coi chừng.” Nói dứt câu cô đã chạy đến bên Oải Hương và kéo cô lại.

Vì quá bất ngờ nên cả hai đều ngã xuống đường. Oải Hương ngã nhào trên người Thư. Bây giờ Oải Hương mới lấy lại được suy nghĩ. Cô ngồi dậy và trách móc Thư: “Sao cậu không cho tôi chết đi. Sao lại ngăn cản tôi để làm gì?”

Oải Hương đứng dậy và định tiếp tục hành động muốn tự tử của mình. Thư cố gắng đứng dậy vì cổ tay của cô khá đau. Thư lấy tay kéo Oải Hương lại. Vì đau quá nên cô la lên: “A. Cậu đừng như vậy.”

Thấy gương mặt của Thư đau đến mức đến đỏ mồ hôi.

Oải Hương quay lại và rất bối rối. Bây giờ cô mới bình tĩnh và nhận ra việc mình đã làm: “Mình xin lỗi điều tại mình đã liên lụy đến cậu. Tay cậu có bị làm sao không?”

“Mình không sao đâu.”

“Nó xưng vậy rồi mà. Để mình đưa cậu đi bệnh viện.”

Nói xong Oải Hương bắt một chiếc taxi để đưa Thư đến bệnh viện.

Đến viện Oải Hương đưa cô đi chụp phim xem bị làm sao hay không? Thân xui xẻo rất thích ám Thư hay sao thì phải? Tay của Thư bị rạn xương phải băng bột gần một tháng. Nhưng ông thân ấy cũng còn thương xót cô một chút. May sao đó là tay trái chứ không là tay phải

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thêm Lần Nữa Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Sau khi xử lý xong thì Oải Hương đưa cô ra về. Gần đến gần cổng bệnh viện thì Thư có một cuộc gọi đến. Đó là điện thoại của Khang gọi đến.

“Cậu gọi mình có chuyện gì không á.”

“Ừ mình chỉ nhắc cậu chiều nay đến thư viện để ôn tập thôi à!”

“Mình xin lỗi chắc mình không đi được rồi.”

“Tại sao?”

“Minh mới té xong nên tay đang khá đau. Hẹn cậu hôm khác nha.”

“Bây giờ cậu đang ở đâu?” Khang hỏi Thư với tâm trạng đầy sự lo lắng.

“Minh đang ở bệnh viện A cùng với Oải Hương.”

“Cậu đứng đó chờ mình một lát mình qua ngay.”

“Minh đang chuẩn bị về...” Chưa kịp nói hết câu thì đầu dây bên kia đã xuất hiện tiếng tút...tút...

Oải Hương trông khá lo cho Thư. Cô cùng Thư định tiếp tục đi tiếp.

“Bây giờ chúng ta đi thôi.”

“Cậu chờ một lát được không? Khang đang trên đường đến đây.”

“Ừm.”

Sau khoảng mười phút thì đã thấy một chiếc Audi trắng xuất hiện trước mặt hai cô gái. Chiếc xe trông đẹp như từ mọi góc nhìn. Thiết kế khá sang trọng. Hai cô gái cũng rất ngạc nhiên về chiếc xe này của ai mà xuất hiện ở đây.

Khang bước xuống xe với khí chất của một soái ca. Cậu mặc một quần âu màu đen. Chiếc áo sơ mi trắng sọc đen được sơ vin một nửa. Và thêm một đôi giày adidas màu trắng. Trông Khang như một nam thần Hàn Quốc. Chính xác hơn là rất giống Hwang Minhyun.

Oải Hương ghé vào tai Thư hỏi nhỏ:

“Thư à! Cậu có biết gì về Khang không á?”

“Minh cũng không rõ về cậu ấy lắm. Có chuyện gì hay sao?”

“Minh chỉ thấy tò mò thôi à!”

Khang bước đến bên cạnh Thư và hỏi: “Tại sao lại trở thành như vậy? Cậu hậu đậu thật đấy.” Giọng nói rất ấm áp và dịu dàng.

Thư cắn môi dưới và trả lời: “Không như cậu nghĩ đâu mình chỉ là. Mà mình đâu đến nỗi quá hậu đậu đâu.” Thư phát hờn vì Khanh luôn nghĩ cô hậu đậu. Kể từ khi cô bị ngã hồi đầu năm thế là cô có biệt danh mới là “cô nàng hậu đậu”. Hờn

Thấy Thư như vậy Khang biết là mình đã vô tình khiến cô giận mình rồi.

“Minh xin lỗi mà. Đừng giận nữa. Cậu giận nhìn như cô bé ngốc vậy.”

“Cậu nói ai ngốc cơ.” Cô bắt hàm hồ néo vào eo Khang một cái. Hai cô cậu đùa giỡn mà quên sự có mặt của Oải Hương ở đây.

Oải Hương ho khan để hai bạn kia biết sự tồn tại của mình. Khi nghe thấy cả hai mới trở về trạng thái nghiêm túc.

Oải Hương: “Vì cậu ấy đã giúp mình nên không cần thận mới bị té. Lỗi là tại mình.”

Thư: “Cậu thấy chưa khi nào cũng nói mình hậu đậu $\geq \omega \leq$ ”

Khang: “Minh xin lỗi rồi mà. Cậu giận nhìn trông xấu chết đi được.”

Thư: “Cậu trêu mình thành nghiện rồi à.”

Công nhận Khang càng ngày càng nghiện trêu Thư. Vì mỗi lần như thế cô như con nhím xù lông tông rất đáng yêu.

Khang muốn đáng trọng lắng đi vấn đề này: “Thôi để mình đưa hai cậu về.”

Thư và Oải Hương cùng trả lời: “Ừm”

Cậu rất ga lăng mở cửa cho hai nàng vào xe. Cậu ngồi vào ghế lái và bắt đầu khởi động xe.

Đi được một đoạn Thư rất chột nhó ra xe của cô còn để trước cửa hàng tiện lợi.

“Khang ơi khi nào đến cửa hàng tiện lợi phía trước thì cho mình xuống xe nha.”

“Có chuyện gì à?”

“Minh quên xe ở đó.”

Thư quên mình bây giờ không thể tự lái xe về nhà được. Oải Hương mới đề nghị với Thư là: “Bây giờ làm sao cậu tự lái xe được chứ. Cậu đưa chìa khóa cho mình để mình đưa về cho.”

“Ừm.”

Đến cửa hàng tiện lợi phía trước. Khang dừng xe để cho Oải Hương xuống. Cô không biết địa chỉ nhà Thư nên Thư và Khang đi phía trước còn cô lái xe của Thư đi phía sau.

Về đến nơi Khang xuống xe rồi đi vòng sau xe mở cửa giúp Thư. Thư mở cổng rồi nhờ Oải Hương đem xe vào nhà giúp cô. Xong rồi Khang đưa Oải Hương về nhà.

Vào nhà thì có điện thoại từ messenger của anh trai gọi cho Thư.

“Hé nô anh trai.”

“Con bé hậu đậu kia tay trái của em làm sao như vậy.”

“Hồi này em mãi ngắm zai đẹp nên bị ngã.”

“Anh trai của em chưa đủ soái ca hay sao mà phải ngã thẳng khác vậy hử.”

“Ôi em có nghe nhầm không đấy. Anh mà đẹp gì. Mà quá đẹp thôi.”

“Vậy được. Không đùa nữa. Nói rõ cho anh nghe nào.”

“Do em bất cẩn nên bị té nên mới vậy thôi.”

“Em lấy thẳng Đậu được rồi đấy.” (ý là chê Thư hậu đậu đấy)

“Anh này lại trêu em nữa.”

“Bây giờ anh đi xa rồi. Ai chờ em đi học đấy?”

“Anh yên tâm đi có bạn trai em đưa đi.”

“Chà có thằng nào mù mắt hay sao mà thích em vậy?”

“Em là em gái anh đấy. Có người mù thích em được rồi. Em cúp đây. Bye”

Cô ngồi nghĩ lại bản thân mình đâu đến nỗi tệ mà anh cứ trêu cô hoài à. Năm nào anh cũng gọi về hỏi xấu quá hay sao mà vẫn chưa có người yêu. Mà thật sự cô chưa tìm đối tượng thích hợp mà thôi. Rồi cô nghĩ đến một người.

Rồi cô lắc đầu và tự nhủ: “Sao mình lại nghĩ đến cậu ấy chứ. Không phải mình thích cậu ấy chứ? Không thể nào.” Dù nói vậy nhưng gương mặt cô đã đỏ bừng

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thêm Lần Nữa Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Sự quan tâm

Chiều nay Thư có tiết học thêm với cái tay không biết đi ké ai đây a. Vì tiết học bắt đầu vào lúc ba giờ ba mươi phút nên cô làm sâu lười một chút. Cô đi vào phòng và ngã nhào xuống chiếc giường mềm mại của mình và ôm con gấu bông để nghỉ một lát.

Thư mới nằm có một chút xíu thì có điện thoại gọi đến. Cô lấy điện thoại được đặt bên cạnh để nghe. Hóa ra là Đan Đan.

“Hi em yêu gọi tui có chuyện gì không á?”

“Tui nghe Khang nói bà bị thương phải không?”

“Ừm. Bà biết rồi mà không qua thăm tui à. Tui đang đói muốn xiu rồi này. Mua gì cho tui ăn đi.”

“Ủm chò xúi tui qua liền.”

Nói xong thì Đan tất máy luôn. Là bạn cùng lớp đã lâu nên cô biết Đan nói qua ngay nhưng cũng gần một tiếng đồng hồ nữa cô nàng mới qua tới. Nên Thư quyết định nằm ngủ một chút.

Gần một giờ sau Đan qua nhà Thư. Trên tay cô nàng là bánh mì cùng sữa.

“Chờ tui lâu không?”

“Không lâu lắm đâu chi đủ tui ngủ một giấc thôi.”

“Sorry nha. Đây bà ăn tạm đi.”

“Cám ơn lắm nhiều hen.”

Ăn xong thì cũng sắp đến giờ đi học thêm rồi. Đan Đan chở cô đến lớp. Mới vào đến cửa thì Hân và Trà đã chạy lại hỏi.

Trà: “Sao quả tạ nó rơi trúng đầu hử?”

Hân: “Này chăm chú nhìn ai mà để như thế này vậy hả?”

Thư mỉm cười và trả lời: “Khô quá cơ zai đâu chả thấy chi thấy quạ thôi à!”

Trà: “Sao nói cho chị em biết với nào?”

Thư: “Hồi trưa tui đi mua đồ thấy Oải Hương chạy ra đường lớn mà nhìn cậu ấy như người mất hồn. Ngay lúc đó có chiếc xe ô tô đang chạy đến vì gấp quá nên tui chạy lại kéo bà. Thế ra tui bị ngã ra lề đường còn Hương thì ngã nhào lên tui và đây là cái kết.”

Hân: “Cũng may là không có bị nặng lắm không thì biết làm sao hả?”

Trà: “Vậy mai ai đưa cậu đi học?”

Thư: “Có lẽ tui đi ké con bé gần nhà. Nó học dưới mình hai khóa á.”

Hân: “Đan đâu rồi sao không vào lớp với bà?”

Thư: “Nhỏ ấy đi mua đồ ăn vặt rồi. Mà cậu có thấy Khang đến lớp chưa?”

Hân: “Cậu ấy mới đi ra ngoài đó. Chắc là sắp vào rồi đó. À hay là nhớ người ta rồi.”

Thư đỏ mặt vì ngượng cô chỉ muốn giải thích: “Tui làm có các bà chỉ biết trêu tui thôi.”

Vừa nói dứt lời thì Khang cùng Đan vào lớp.

Trà và Hân: “Thôi tui trả chỗ cho người ta.”

Nói xong mấy cô nàng còn ra bộ trêu Thư rồi chạy lại phía Đan để chia đồ ăn.

Thời học sinh có những điều mà ta rồi xa rồi mới biết trân trọng. Nhớ những lúc đã vào học rồi mà không quên mua đồ ăn vặt giấu trong ngăn bàn. Chờ đến lúc giờ giải lao không để ý là đem ra “chia năm xẻ bảy”. Tuy là những điều rất nhỏ nhặt nhưng đó là kỉ niệm rất đẹp.

Sau khi tan học các bạn học cất sách vở vào cặp rồi cùng ra về. Mọi người nói đùa vui vẻ cho đến nhà xe để về.

Khang: “Đã có ai đưa cậu về chưa? Hay để mình đưa cậu về.”

Đan giả vờ kêu đau bụng nên đưa Thư về được nên nhờ Khang đưa về giùm. Nhưng thật sự đó là ý kiến của mấy đứa kia nhằm vun đắp tình cảm cho hai người.

Hôm nay là một buổi tối khá mát mẻ không khí trong lành. Thư ngồi sau xe và thả hồn của mình vào đó. Rất thoải mái và bình yên. Về đến nhà thì hơn bảy giờ tối nhưng nhà của Thư vẫn chưa sáng đèn vì mẹ thường không hay ở nhà. Vì dạo này bà ngoại của Thư không khỏe nên mẹ thường hay về quê chăm bà. Còn anh hai của cô thì đi thực tập nên cô thường ở nhà một mình.

“Cậu có cần mình giúp gì không?”

“Mình đã phiền cậu lắm rồi. Không sao đâu mình có thể làm được.”

“Cậu đừng nói vậy chúng ta là bạn bè mà.”

Thư mở cửa thì Khang dắt xe vào sân. Thư vào nhà bật công tắc đèn ngôi nhà đã được sáng đèn. Bớt đi sự cô tịch.

“Lúc chiều cậu đã ăn cơm chưa? Bây giờ có đói không để mình nấu cho một vài món ăn nha.”

“Hồi chiều Đan có mua bánh cho mình ăn nên giờ cũng hơi đói. Nếu được thì mình cảm ơn cậu trước.”

“Vậy cậu chờ mình một lát sẽ có ngay thôi.”

Khoảng nửa tiếng sau thì Thư hoàn toàn bất ngờ. Trong bếp nhà cô toàn mùi hương của đồ ăn nóng hổi. Thư cũng không tin được Khang lại biết nấu ăn.

“Ồi thơm quá đi. Chỉ mùi hương của đồ ăn thôi cũng khiến mình đói lắm luôn ấy.”

“Vậy cậu phải ăn nhiều một chút. Con gái ốm quá không đẹp đâu.”

“Ừm. Mình chuẩn bị thành nọn rồi mà cậu còn mồi mình ốm.”

Khang lấy tay khẽ xoa đầu Thư rồi mỉm cười và cả hai cùng nhau ăn cho cơm. Ăn xong thì Khang giúp Thư dọn dẹp và rửa chén bát.

Thư thật sự cảm động từ những việc làm này của Khang. Rồi cô nghĩ mông lung “cậu ấy mà tán mình chắc khi ấy mình đổ phát một luôn. A sao mình gì vậy trời. Chắc mình điên thật rồi”.

Khuôn mặt cô ửng hồng rồi cô khẽ xoa gò má. Xong công việc thì Khang giúp cô ôn tập bài vở một lát rồi về.

Khang về đến nhà thì kim chỉ tám giờ ba mươi phút tối. Mẹ cậu vẫn chưa ngủ bà ngồi đọc báo.

“Sao mẹ vẫn chưa ngủ? Mẹ đang đợi con sao?”

“Ừm. Con học có mệt lắm không?”

“Dạ không con vẫn tốt lắm mẹ đừng quá lo. Thôi con đi tắm rồi học bài nha mẹ.”

“Ừm con đi đi.”

Khang tắm rửa xong thì cậu lấy chiếc S8 ra nhắn tin cho Thư.

“Cậu vẫn chưa ngủ sao?”

“Mình làm một ít bài tập chưa làm xong nên vẫn chưa đi ngủ. Cảm ơn cậu nhiều về buổi tối hôm nay.”

“Không có gì đâu mà ^_^. Cậu học xong thì nghỉ sớm một chút nha.”

“Ừm cậu đừng lo cho mình. Cậu ngủ ngon nha ~(≥▽≤)/~”

“Cậu cũng vậy.”

Nhắn tin xong thì Khang học bài một lát rồi đi ngủ. Nằm trên giường mà cậu trăn trở mãi vẫn chưa ngủ được. Cậu cứ nhớ đến nụ cười của Thư. Không biết vì sao mà Khang lại nhớ như thế nữa. Cậu rời giường mà đi đến bàn học lấy chiếc Notebook và định lên mạng một chút.

Thư nằm trên giường cũng được một lát và cũng khó ngủ. Cô cứ nhớ đến những việc mà Khang đã làm cho cô. Trái tim của cô cứ đập thình thịch khi mỗi lần cô nhớ đến cậu ấy. Cô cũng rời giường và đi đến bàn học và mở laptop ra và lên facebook một chút.

Khang cũng lên facebook và thấy Thư đang hoạt động. Hộp thư của cậu và Thư xuất hiện.

“Khang cậu vẫn chưa ngủ à? “

“Mình không ngủ được.”

“Mình cũng vậy. Hai chúng ta có thân giao cách cảm quá a~~~~~”

“Ừm nhưng cậu không lẽ là lâu đó. Ngủ sớm đi mai còn đi học. Mai ai đưa cậu đi học?”

“Mai mình đi ké con bé gần nhà á. Thôi cậu cũng đi ngủ đi. Không mai biến thành gấu thì xấu trai lắm mình không thích đâu.” Cô buộc miệng nói ra những tâm tư mà cô suy nghĩ. Bây giờ tin nhắn đã được ấn nút gửi đi. Ôi thế là xong. Làm sao được đây.

“Cậu nói gì cơ mình không hiểu ý.” Khang chỉ giả bộ là không hiểu ý thôi. Chứ cậu rất vui khi nhận được tin nhắn này của Thư.

Vì ngượng quá nên Thư đành nói: “Ồi mình buồn ngủ lắm. Ngủ ngon nha.”

“Ừm.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thêm Lần Nữa Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Câu chuyện của Oải Hương (2)

Sáng hôm sau Thư đi cùng cô bé cạnh nhà để đến trường. Có một số bạn chưa biết Thư bị gãy tay nên thấy cô vừa mới bước vào lớp thì hơi bất ngờ. Một lát sau thì Khang vào lớp. Áo sơ mi trắng sơ vin gọn gàng cùng chiếc quần tây không một vết nhăn. Cùng một Hunter màu đỏ. Tóc bồ lông theo hơi hướng Hàn. Làm cho chị em trong lớp phát cuồng lên mất.

Thư ngược lên nhìn thì thấy Khang. Cô nghĩ “cậu có cần đẹp trai như vậy không hả?”

“Cậu đang nghĩ gì mà như mất hồn thế hả?”

“À mình đang nghĩ về cậu đấy.” Bây giờ cô mới hoàn hồn. Lúc ấy cô chỉ nghĩ gì nói vậy nên không biết mình nói gì. Bây giờ nhớ lại thì cô chỉ muốn có cái lỗ để chui xuống. Mất mặt quá đi.

Khang mỉm cười và lấy tay xoa đầu.

“Mình mua cho cậu đấy. Ăn đi. Chắc cậu lại lười không ăn sáng chứ gì?”

“Cám ơn cậu nha.” Nói xong cô không dám nhìn thẳng Khang được. Tại sao Khang lại chu đáo thế chứ?

Cô chuẩn bị lấy phần ăn sáng mà Khang mua cho thì Oải Hương đến lớp. Có lẽ hôm nay cô đến để cảm ơn Thư vì chuyện hôm qua.

Hôm nay gương mặt của Oải Hương rất vui. Cô ngồi vào chiếc ghế đối diện với Thư.

“Cám ơn cậu vì chuyện hôm qua nha. Mình cũng không biết tặng cậu cái gì nên mình tặng cậu cái này.” Oải Hương lấy trong túi quà bé xinh một chậu xương rồng rất dễ thương.

Thư cảm thấy rất vui vì món quà dễ thương này. Thật sự Thư rất thích trồng xương rồng nên cảm thấy thích hơn.

“Mình rất vui vì món quà này. Cám ơn cậu nha.”

“Cậu không được nói vậy với mình. Mình có việc nên đi trước nha. À mà chiều nay cậu bận lắm không?”

“Hôm nay mình rảnh. Có chuyện gì không?”

“Mình sang nhà cậu được không?”

“Được chứ.”

“Ừm vậy chiều mình sang nhà cậu nha. Tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Oải Hương ra khỏi lớp thì lúc đó ba bà thím kia vừa vào lớp. Oải Hương còn nở nụ cười với các cô nữa. Một cô nàng khá bất ngờ vì hành động của Oải Hương.

Trà: “Chúng ta có nhìn nhầm không?”

Đan: “Không thể nhìn nhầm được. Oải Hương mà cũng biết thân thiện vậy à.”

Hân: “Chắc hôm nay có bão rồi.”

Mấy cô nàng bước về chỗ ngồi của mình. Thấy chậu xương rồng bé xinh đặt trên của Thư. Trà tò mò hỏi:

“Đâu ra mà đẹp vậy Thư.”

“Oải Hương tặng tui đó. Dễ thương đúng không?”

“Vậy hôm nay tui không hoa mắt rồi. Oải Hương thật làm cho chúng ta bất ngờ.”

Thư cũng không nói gì chỉ mỉm cười và cảm lấy chậu xương rồng bé xinh đặt lại bàn mình. Tiếng trống báo hiệu vào lớp vang lên. Hôm nay mọi thứ diễn ra rất tốt. Xong buổi học thì mọi người cùng nhau ra về.

Buổi chiều như đã hẹn thì Oải Hương đến nhà Thư. Lúc Oải Hương gõ cửa thì Thư đang nằm ngủ trên phòng. Nên mất một chút thời gian Thư mới xuống mở cửa.

“Xin lỗi nha do mình ngủ nên không biết cậu đến. Cậu vào nhà đi.”

“Ủm không sao đâu.” Oải Hương dắt xe vào trong nhà.

“Cậu uống nước đi.”

“Cảm ơn cậu. Mình qua đây để nói lời cảm ơn và muốn tâm sự với cậu một chút.”

“Cậu nói đi.”

Oải Hương uống một ngụm nước nhỏ rồi nói tiếp: “Mình thật sự cảm ơn cậu vì chuyện hôm qua. Nhờ cậu mà mình biết quý trọng cuộc sống này hơn. Và biết được tình cảm bạn bè nó như thế nào? Mình đã làm chuyện có lỗi với cậu. Nhưng cậu không để trong lòng và sẵn sàng cứu mình.” Cô dừng lại một lát rồi tiếp tục: “Mình cảm thấy hối hận về những việc mình đã gây ra cho cậu. Mình...”

“Không sao đâu. Mình không để bụng chuyện đó đâu mà.”

“Cảm ơn cậu đã th thứ cho mình. Mình có chuyện muốn nhờ cậu được không?”

“Cậu nói đi.”

“Mình muốn trở lại là Oải Hương của ngày trước. Cậu có thể giúp mình rèn luyện ôn tập được không? Nó hơi trơ trẽn đúng không?”

“Cậu không nói như thế. Mình sẽ cố gắng giúp cậu nếu nó nằm trong khả năng của mình.”

“Thật không?”

“Ủm.”

“Chỉ vì sự trẻ con của mình mà mình đã bỏ qua quá nhiều thứ.”

“Cuộc sống thì ai cũng trải qua những việc như vậy. Quan trọng là sau khi nhận ra mình sai thì liệu rằng có thể tự bước về phía trước được không? Và cậu đang làm được điều đó. Mình tin tưởng ở cậu. Hãy cùng nhau cố lên nào!”

Sau khi nghe được những lời nói của Thư thì Oải Hương ôm trầm lấy cô. Oải Hương sắp khóc vì cảm động.

“Cảm ơn cậu.” Oải Hương nói một cách nghẹn ngào

“Không được khóc nghe chưa phải mạnh mẽ lên. Chúng ta cùng nhau cố gắng.” Vừa nói Thư lấy tay mình gạt đi những giọt nước còn đọng lại trên khóe mắt của Oải Hương.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thêm Lần Nữa Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.